

VISADA ESANTIS

VANDUO IŠ UOLOS

 Mes esame dėkingi ši rytą už Viešpaties Dievo Artumą, kuris ankstyvuosius tarnavimus pradėjo pamokslu, kad—kad mes turime „klausyti, būti pagarbūs“ Jo akivaizdoje, nes Jis turi mums kai ką pasakyti. Aš esu tikras, kad Jis padarys tai, ką Jis pažadėjo. Jis visada laikosi Savo Žodžio. Ir todėl mes esame dėkingi, kad ši rytą susirinkome kartu, gyvi ir šioje Amžinybės pusėje, ir galime vėl garbinti Viešpatį ir susirinkti kartu, ir išgirsti iš Jo. Štai dėl ko mes susirinkame kartu, būtent dėl šios priežasties.

² Taigi, aš šiandien netikėtai užsukau pas brolių Nevilą, dėl vieno sapno, kurį aš sapnavau. Tai . . . Aš tikiu . . . aš . . . sapnais. Aš tikiu, kad Dievas turi reikalą su žmonėmis per sapnus. Ir aš sapnavau labai neįprastą sapną, užvakar naktį. Kad aš ėjau kalvos šlaitu, tam tikros kalvos šlaitu, ėjau į užkandinę, kur aš turėjau vakarieniauti. Ir aš pastebėjau, kad, kai priėjau arčiau tos vietos, ten grojo muzika, grojo orkestras, su smuikais, ir linksmino žmones, kol jie valgė. Ir ten buvo kažkas, kas man nepatiko, taigi aš tiesiog aplenkiau. Ir aš sutikau kai ką, lipantį į kalvą. Ir aš pažvelgiau, ir daugybė žmonių lipo į kalvą, į šią užkandinę. Bet aš tarsi pasitraukiau nuo jų, pasukau atgal į dešinę ar, į kairę.

³ Ir kažkaip, slėnyje, aš galėjau matyti bažnyčią. Aš išgirdau kažkieno balsą, sakantį: „Sutik brolių Branhamą tam tikroje sankryžoje. Jis leidžiasi ten nuo kalvos. Ir pasakyk jam tokį ir tokį dalyką“. Ir aš skubėjau prieiti prie tos sankryžos.

⁴ Ir kai asmuo priėjo, tai buvo brolis Nevilas, dėvintis savo rudą kostiumą, atrodė lygiai taip, kaip jis atrodo sėdintis čia ši rytą. Ir jis pasakė: „Broli Branhamai, jeigu jūs ketinate būti mieste, - pasakė - būtų gerai, kad atvažiuotumėte, nes brolis Hank . . .“ Taigi, vienintelis mano pažįstamas brolis Hank yra brolis Henry Carlson, mes jį vadiname Hank. Pasakė: „Jis gali pagalvoti, jog keista, kad jūs neaplinkysite bažnyčios, jeigu jūs kelias dienas būsite mieste, ar miesto apylinkėse“. Aš prabudau.

⁵ Ir dėl to aš pasijutau keistai. Aš nenorėjau išibrauti tokiu savaitės laiku, kol nepaklausiau brolio Nevilo, ar jis turi ką nors ypatingo šiam rytui, bažnyčiai. Taigi, jis, kaip visada, buvo maloningas ir pasakė: „Ateikite“. Taigi, mes tiesiog atvykome. Aš paskambinau jam vakar vėlyvą popietę, ir atvažiavome ši rytą, niekam iš mūsų nesitikint.

⁶ Taigi, aš manau, kad tai būtų neblogai, pirma, man tiesiog šiek tiek paaiškinti jums kai kuriuos dalykus. Aš spėju, kad daugeliui žmonių esu labai keistas asmuo. Ir aš taip pat esu keistas pats sau. Nes aš stengiuosi sekti Šventosios Dvasios vedimu, tiesiog kiek tik įmanoma tiksliau. Ir tai daro mus keistais, suprantate. Mes darome dalykus, kur mes—mes iš tikrųjų kartais prisėdame ir stebimės: „Kodėl aš taip pasielgiau? Kaip aš iš viso galėjau tai padaryti?“ Ir tiesiog tuomet jūs tikriausia pagalvojate, kad padarėte būtent tai, ko jums nederėjo daryti. Bet jeigu tik jūs būsite kantrūs ir turėsite tikėjimą, ir būsite tikras, kad Dievas vedė jus tai padaryti, jūs pamatysite, kad viskas veikia kaip tik taip, kaip reikia. Suprantate? Ir daugelį kartų mes randame tai. Ir aš žinau, kad brolis Nevilas aptiko tai daugelį kartų. Ir vadovai bei dvasingi žmonės tai suvokia.

⁷ Jau kuris laikas mano gyvenime buvo... Atvirai kalbant, nuo to laiko, kai buvau tik vaikinukas, aš niekada nejaučiau tokio vedimo, kad turėčiau gyventi Džefersonvilyje. Bandant man čia gyventi visuomet buvo kaip šaukštas deguto. Pirma, klimatas man visiškai netinka. Kitas dalykas, atrodo, kad yra dvasios nuslopinimas.

⁸ Jeigu jūs grįžtumėte ir pažvelgtumėte kažkur čia, jei tai nebuvo sunaikinta potvynio metu, yra laiškas apie tai, kurį aš turėjau, kai pirmą kartą buvau pakviestas į tarnystę, aš ruošiausi išvykti. Brolis Džordžas DeArk ir aš... .

⁹ Ir brolio Graham Snelling motina, brolis Havkins, valdantis degalinę Naujame Albanyje, ir daugelis žmonių, susitiko su manimi prie nedidelės maldos susirinkimo vietos. Ir netgi pasakė, jeigu aš pasiliksiu, jie atsižvelgs dėl davinio savo vaikams ant stalo, kad—kad pastatyti bažnyčia, kad nereikėtų vežioti jų iš vienos vietos į kitą.

¹⁰ Kai aš išgirdau tą jauną motiną, laikančią vieną kūdikį už rankos, o kitą - ant rankos, sakančią, kad ji yra pasiruošusi atsižvelgti į savo vaikų davinį ant stalo, kad galėtų pastatyti pastatą, kur jie galėtų pasilikti ir garbinti, man buvo šiek tiek per sunku tai atlaikyti. Taigi, brolis Džordžas ir aš susitikome ir nusprendėme, kad pasiliksime ir statysime bažnyčia.

¹¹ Ir kai bažnyčia buvo pastatyta, visada atrodė... . Tą rytą, kai aš pašventinau bažnyčia, atėjo regėjimas, kuris buvo užrašytas ir įdėtas kertiniame akmenyje, kai Šventoji Dvasia pasakė man: „Tai ne tavo bažnyčia“. Suprantate? Ir aš paklausiau, kur yra mano bažnyčia, ir Jis pastatė mane po skaisčiai mėlynomis padangėmis. Ir tuomet Jis pasakė: „Atlik evangelisto darbą“, ir taip toliau, kaip jūs žinote. Tai net užrašyta knygoje.

¹² Visi tie dalykai sudėti kartu. Ir vieną dieną, kai aš šienavau kiemą ten, kur dabar gyvena brolis Vud, ir tuo metu ten gyveno mano anyta; aš atsisėdau ant galinio laiptelio, nedidelio

betoninio laiptelio, kur ten buvau pastatęs nedidelį namuką savo uošvienei. Ir tuo metu ji buvo tarsi bažnyčios prižiūrėtoja, rūpinosi ja. Ir tiesiog taip aiškiai, kaip bet kas galėtų kalbėti, Balsas prabilo į mane, pasakė: „Aš niekada negalėsiu tavęs palaiminti, kol tu pasiliksi čia. Tu turi atsiskirti nuo savo žmonių ir šios vietos“. Na, aš, tai tiesiog draskė mane į gabalus, maždaug apie savaitę ar daugiau.

¹³ Nuolatos, visą laiką, Kažkas mane perspėdavo: „Išėik, išėik. Judėk į vakarus. Toliau keliauk į vakarus“. Na, aš. . . Tai visada mane neramino. Ir atrodo, kad kiekvieną kartą. . .

¹⁴ Taigi, aš aiškiai supratau savo prote, kad šią savaitę aš skrendu į Tusoną, kur turėjau išsinuomoti patalpas, kad galėčiau būti ten šią žiemą; išleisti vaikus į mokyklą, pradendant nuo rugsėjo. Aš turėjau patalpas. Ten netgi man buvo paskirta vieta. Bet yra kažkas, kas. . . Ir—ir jeigu aš išvyksiu. . .

¹⁵ Dar vienas dalykas, kurį aš norėčiau pasakyti. Dar prieš mums statant šį namą čia, pastatą, kur dabar jis yra, aš nenorėjau ten statyti. Mano žmonos mama buvo pagyvenusi. Ir ji netgi verkė dėl to, ji pasakė: „Aš tiesiog negaliu palikti mamos čia, žinant, kad ji pagyvenusi, ir galbūt nebus ja pasirūpinta“. Na, aš tai supratau. Aš suprantu. Tai jos mama, ir vienintelė mama, kurią ji kada nors turėjo, ar kada nors turės. Taigi, aš tai supratau. Taigi aš—aš pasimeldžiau Viešpačiui, pasakiau: „Viešpatie, kadangi man nepatinka ši vieta, - aš pasakiau, - padaryk mane patenkintu. Aš eisiu visur, kur tik Tu nori, kad aš eičiau, iš bet kur. Bet aš nenoriu liūdinti savo žmonos, paimdamas ją iš čia, į svetimą šalį, kur ji nieko nepažįsta. Ir tuomet, bet kuriuo atveju, aš visą laiką būnu išvykęs. Tiesiog padaryk, kad būčiau patenkintas, būdamas čia su ja“.

¹⁶ Ir dabar, kai jos motina buvo paimta, ir ji iškeliaavo į Šlovę, tuomet čia vėl ateina paraginimas, suprantate, dabar judėti toliau. Aš nežinau, ką daryti.

¹⁷ Ir tuomet, anądien, kai broliai pradėjo visur skleisti šį mokymą, aš atsistojau už sakyklos, kai paskutinį kartą buvau čia, ir pasakiau jums, kad aš nebūsiu tarnavimo veikloje tol, kol visa tai vyks. Taigi, broliai geranoriškai viską sutvarkė. Viskas išsiaiškinta. Per dvidešimt keturias valandas viskas buvo baigta.

¹⁸ Taigi, tai vėl atveria man tarnavimo veiklą. Aš nežinau, ką daryti. Aš nežinau, kuriuo keliu pasukti. Aš prašiau Viešpaties regėjimo. Aš prašiau Jo, kad pasakytų man, ką daryti. Bet Jis tiesiog leidžia man likti.

¹⁹ Dabar, praeitą vakarą, kai aš išleidau visus vaikus, savo žmoną ir visus, iš namų, aš daviau pažadą Viešpačiui Dievui. Ir aš pasakiau Viešpačiui Dievui: „Jeigu Tu palaiminsi mane kelyje, kuriuo einu, aš tarnausiu Tau. Bet Tu turėsi man parodyti, kur eiti ir kaip eiti, ir ką daryti“. Taigi, aš pavedžiau save Viešpačiui. Su—su tarnavimu ir visa kita, aš pavedžiau tai Viešpačiui. Ir

aš pasakiau: „Kur tik Tu atidarysi, ką Tu bedarytum, aš eisiu tuo keliu. Kol Tu padarysi kelią, aš tiesiog toliau tęsiu kaip ir dabar, kol Tu padarysi kelią“. Ir aš prašiau Jo, kad Jis taip aiškiai parodytų, jog aš nebūčiau apgautas, nes aš tikrai tikiu, kad mes esame tiesiai prie kryžkelės, kurioje kažkas turi įvykti.

²⁰ Aš girdėjau šį rytą, kaip brolis Nevilas pranašavo apie tai, ar pateikė tai, kur aš žinojau, kad tai—tai buvo pranašystė, apie kurią jis kalbėjo. Dabar, taigi, aš meldžiausi už jus visus, ir man reikia, kad jūs visi melstumėtės už mane, kad Šventoji Dvasia vestų mane tiksliai ten, kur aš turėčiau eiti, ką turėčiau daryti, kad aš nesuklyscčiau.

²¹ Matote, daugelį kartų, žmonės galvoja, kad pranašiška dovana, kad Dievas tiesiog sako: „Aš paimsiu tave tiesiog *čia*, ir pastatysiu tave *čia*. Dabar tu tiesiog eik štai *čia*“. Ir Jis nepasako jums visų tų dalykų. Jeigu Jis pasakytų, tuomet kokį nugalintį tikėjimą jūs turite? Suprantate? Suprantate, jūs, Jis leidžia jums likti vienam labiau nei bet kam kitam. Suprantate? Jūs visi galite ateiti pas mane ir paprašyti tam tikrų dalykų, ir Jis dar niekada nenuvylė, bet Jis atsakė jums. Teisingai. Taip. Bet aš galiu prašyti Jo dėl savęs, ir daugelį kartų Jis tiesiog palieka mane vieną, suprantate, tiesiog leidžia man eiti pirmyn ir įeiti į tai.

²² Aš dabar turiu dalykų, kuriuos turiu išspręsti pats ir turiu priimti sprendimus. Ir tai yra taip gyvybiškai svarbu, kad aš negaliu to padaryti, kol nesu tikras, kad tai Jis kalba man. Ir aš— aš. . . Jis neduoda man regėjimo. Jis tiesiog palieka mane vieną. Taigi šį rytą, aš tiesiog sėdžiu kaip našlaitis, kaip, aš— aš nežinau, kuriuo keliu pasukti. Taigi, aš pavedžiau tai Viešpačiui.

²³ Aš— aš tuomet jaučiausi, sapnuodamas tai, kad turėčiau grįžti *čia* į bažnyčią ir padėti broliui Nevilui, kol pakeliui dar kažkas nenutiko. Taigi, aš būsiu *čia*.

²⁴ Prieš keletą minučių aš paklausiau brolio Nevilo: „Kokia bažnyčios pažanga?“

Ir jis atsakė: „Gera“.

²⁵ Ir taigi, aš girdžiu, kad jūs vis dar turite dvasinių dovanų ir kitų dalykų, veikiančių tarp jūsų, pranašystės dovanas, ir— ir kalbėjimą kalbomis, ir kalbų išaiškinimą, ką mes ką tik girdėjome prieš keletą minučių. Ir šie dalykai labai ugdo bažnyčią.

²⁶ Bet aš pagalvojau, galbūt šį vakarą, jei brolis Nevilas. . . Jei Šventoji Dvasia neves mūsų prie kažko kito, šį vakarą aš norėčiau pravesti. . . Jūs visi, prieš jums išvykstant šį rytą, užrašykite savo klausimą ir padėkite jį *čia*, koks nors klausimas jūsų galvoje, kad mes galėtume sužinoti, ką galvoja bažnyčia. Maždaug taip pastoriai gali sužinoti, kas yra žmonių širdyse. Ir kiekvienas iš jūsų, turėdamas klausimą, užrašykite jį ir padėkite *čia*. Jei šį rytą neturite popieriaus lapo, ant kurio galėtumėte jį užrašyti, užrašykite jį iš anksto šį vakarą. Taigi, aš norėčiau

skirti jiems kiek įmanoma daugiau laiko, kad galėčiau jus peržiūrėti ir atsakyti jums pagal Raštą.

²⁷ Tuomet, jei Viešpats panorės, jei tai Dievo valia, aš čia ne taip seniai pareiškiau, kad norėčiau pakalbėti su jumis apie septynis paskutinius Antspaudus . . . iš Apreiškimo. Taigi, jeigu mes . . . Aš negalėsiu pereiti per visus tuos Antspaudus šiais metais, nes tai apima nuo 6-o Apreiškimo skyriaus iki—iki 19-o skyriaus, kad pereiti per tuos Antspaudus. Bet pirmus tris ar keturis iš jų būtų galima atsakyti per vakarą, aš manau, kiekvienam Antspaudui skiriant vakarą.

²⁸ Taigi, jeigu mes suprantame, matote, kur mes sustojame tiesiai prie tos Apreiškimo Knygos, kur Bažnyčia buvo paimta į Šlovę, tuomet likusioje dalyje kalbama apie žydus, o ne apie Bažnyčią. Tai susiję su Žydu tauta. Todėl mes turime grįžti atgal, nuo Bažnyčios Paėmimo, ir paimti . . . Mes matome čia, kas vyksta per tuos Antspaudus, ir pagonių Bažnyčios laiką. Bažnyčia yra išėjusi; o su Izraelio tauta, tai grįžta ir sugražina Izraelį nuo to laiko, kai jis buvo paliktas iki šių dienų; ir Mesijo atėjimas, kai jie priims Mesiją.

²⁹ Dabar jūs supratote tai? Bažnyčia yra paimta. Dievas pirmiausia turėjo reikalą su Bažnyčia, Bažnyčios Laikotarpiuose. Mes peržvelgėme tai. Tuomet Bažnyčia paimama į Šlovę. Tada Šventoji Dvasia sugrįžta ir imasi Izraelio, kaip tautos. Ir veda ją štai iki kur, kol vyksta Vestuvių Vakarienė, ir tuomet vėl sugražina Jus to laiko pabaigoje. Kai ateis laikas, aš pasiimsiu savo lentą ir galėsiu tai pavaizduoti bei mokyti. Tuomet Viešpats sugrįžta su Nuotaka ir Izraelis pamato Ją. Ir, o, koks tai bus laikas!

³⁰ Taigi, prieš tai, kai mes galėsime teisingai tai susieti, yra puiki pamoka, dėl kurios suklumpa teologai ir daugelis, ir mokytojai per visus laikotarpius, ir Kristaus Bažnyčios žmonės, ir tie, kurie ateina pasiklausyti šito, tai - Septyniasdešimt Danieliaus Savaičių. Mes turime . . . Mes negalime judėti toliau Apreiškimo Knygoje, kol nesusiesime Nuotakos ir Izraelio kartu su Septyniasdešimt Danieliaus Savaičių. Ir galbūt, jei Dievas panorės, taigi, jeigu Jis kalbės man ateityje, kad kalbėčiau apie kai kurias iš šių Septyniasdešimt Savaičių . . . ar, ne Septyniasdešimt Savaičių, bet apie septynis paskutinius Antspaudus. Tuomet sekantį sekmadienį, aš pabandyčiau paimti Danieliaus Septyniasdešimt Savaičių, sekantį sekmadienį, Viešpačiui leidus. Ir tada jei Jis ves mus, tai atvers pagrindą pradėti dirbti su kitais. Na, mes tuomet sužinosime.

³¹ Brolis Nevilas ir aš dirbsime kartu prie to, darydami viską, ką galime, žmonių labui.

³² Taigi, kiekvieną kartą sugrįždami mes meldžiamės už ligonius, visada džiaugiamės galėdami tai padaryti. Ir tikriausiai

aš tai darysiu per kiekvieną susirinkimą, jeigu žmonės serga, melsiuosi už juos.

³³ Aš daugiau nebenoriu turėti išvalgumo. Suprantate, taigi štai kas nutiko. Aš pabandžiau. Ir žinau, kad aš padariau dalykų, kurie yra neteisingi; bet aš stengiausi gyventi pakankamai arti Dievo, visą laiką, arti Dievo, štai kaip ateidavo tie regėjimai, kaip jie įvykdavo. Netgi žmonės pamedavo daiktus ir skambindavo man, prašydami manęs pasimelsti Viešpačiui, paklausti, kur tai yra. Kaip Jesė prarado mulus, ir vaikinai išėjo ieškoti pranašo, ir jis pasakė jiems, kur mulai buvo ir grįžo namo. Taigi, ir taip toliau, tai visiškai gerai. Bet čia darosi tiek daug, tiek daug žmonių. . . Tiesiog ne tik šiose apylinkėse; tai pasauliniu mastu, suprantate. Taigi, tai pasiekia tokį lygį, aš visą laiką būnu sunerimęs ir tuomet jūs visą laiką esate ant ribos, kol prieinama iki to. . .

³⁴ Ir štai kas paskatino brolius pradėti mokymą, kad aš buvau įsikūnijęs Viešpats Jėzus Kristus. Ir mes žinome, kad tai tiesiog sugriautų visą Tarnavimą ir atneštų gėdą Kristui ir visa kita. Suprantate? Taigi, dėl šios priežasties aš turėjau juos gerai supurtyti, kad liautųsi kartą ir visiems laikams, kad jie žinotų, jog tai buvo ne nuo Dievo, tai nuo šėtono. Suprantate? Ir jie yra geri žmonės. Ir tai parodė, kad tie žmonės yra gimę iš naujo iš Dievo Dvasios, nes, kai jie pamatė Tiesą pagal Raštą, jie grįžo pas Dievą, būtent, suprantate, iš karto. Taigi, tai parodė, kad tai buvo šėtonas, bandantis kažką padaryti su žmonėmis; jie visi buvo dievobaimingi, krikščionys.

³⁵ Ir tai privertė daugelį iš jų pasakyti man: „Broli Branhamai, mes dabar turime daugiau pasitikėjimo jumis nei kada nors anksčiau“.

³⁶ Kadangi matote, ką, su ta dovana, kurią Dievas man davė, ką aš galėjau su ja padaryti? Paguldyti tautą prie mano kojų, ar, žmones. Ką mes vadiname *tauta*, tai ne „kosmosas“ čia, patrankų pašaras ir taip toliau. Aš turiu omenyje krikščionis, tikrus tikinčiuosius, tai grietinėlė. . . Mes kalbame apie *tautą*, mes pamokslaujame apie „iš naujo gimusius žmones“, tai apie ką mes kalbame, kaip apie tautą. Ne tiesiog visi štai čia, kurie yra tokie nepadorūs ir purvini, pasaulyje, kuriame mes gyvename, tai tik—tai tik žemės dulkės, kurios sugrižta atgal. Aš kalbu apie iš naujo gimusius krikščionis, žmones, kurie yra tikri krikščionys.

³⁷ Aš laikiu, kol žmogus vėl ant manęs užpuls dėl ko nors. Ne taip seniai vienas žmogus atėjo pas mane ir pasakė: „Pati mintis, kad Kristus spjauna ant žemės Savo seilėmis, padaro paplotėlį ir juo aptepa kažkam akis“. Pasakė: „Kaip tai nešvaru, purvina, kad Jis galėjo spjauti Savo seilėmis iš burnos! Kaip tai buvo nehygieniška, spjauti į purvą, padaryti iš purvo paplotėlius ir uždėti tai žmogui ant akių“.

Aš pasakiau: „Bet jis sugrižo regėdamas“. Suprantate, štai taip.

³⁸ Ir tas pats žmogus! Jie atidarė nudistų stovyklą ten, prie manęs, jūs žinote, baseiną. Ir—ir tas žmogus turi bilieta kiekvienam savo vaikui, kad galėtų nueiti ten ir paplaukioti tame baseine. Ir jis su žmona taip pat eina į tą baseiną. Atleiskite man, mano seserys. Bet ten kur tos moterys maudosi, kasdien apie šimtas jų, ar du; moterys, visas tas nešvarumas ir visa kita, ir moterys šiandien, ir apsiplauna tame vandenyje, tą nešvara ir purvas jų burnose, praryja tai ir išspjauna. Aš tik norėjau, kad jis užsipultų mane, suprantate.

³⁹ Jie pasakė: „Jeigu—jeigu Kristus gyventų šiandien, jie suimtų Jį dėl to nehigieniško dalyko“.

⁴⁰ Kaip apie *tai*? Esu tikras, kad jūs supratote, ką aš turiu omenyje. Jie eina tiesiai į tą baseiną, ir tiesiog ten daugelis iš jų serga ligomis, sifiliu, gonorėja ir visa kita. Ir tiesiog spjauto iš savo burnos ir visa kita panašiai, ir štai taip prausiasi ten. Ir tai, žinoma, higieniška?

⁴¹ Taigi, o, tai bent, ta diena, kurioje mes gyvename, broli, sese! Tai laikas Viešpaties Atėjimui! Ir Bažnyčia turi vieną viltį, ir tai—Viešpaties Atėjimas.

⁴² Na, aš negaliu sustabdyti šių dalykų; nėra reikalo. Biblija išpranašavo, kad jie čia bus. Aš negaliu jų sustabdyti. Tačiau aš noriu, kad, atėjus Teismo laikui, mano balsas būtų užrašytas Danguje, jog aš buvau prieš tai. Aš buvau prieš.

⁴³ Aš vis dar tikiu, kad ši Biblija yra Dievo Žodis. Tuomet niekas kitas pasaulyje, prieštaraujantis Jam, niekada negali Jo sustabdyti. Bet ši Biblija čia - tai yra Tiesa, tai yra Dievo Žodis. Taigi, dabar tiesiog nuleiskime savo—savo—savo bures, ir kuriam laikui nuleiskime inkarą prie Ramybės Uosto kranto. Ir—ir rytoj mes galime kur nors išplaukti, bet dabar tiesiog nuleiskime inkarą ir pasiklausykime mūsų Dangiškojo Tėvo Balso, kaip mes tikime, kad šiandien Jis kalbės mums per Savo Žodį.

⁴⁴ Ir ši vakarą, taigi, jūs galite išsiaiškinti bet koki nedidelį klausimą, kurį jūs turite. Taigi, ne tai, kas galėtų kam nors pakenkti. Jeigu jūs tai padarysite, tuomet tai . . . Pirmiausia, aš neatsakysiu į jį, suprantate. Bet jūs, *dar kažkas*, sakysite: „Na, taigi, jeigu aš darysiu tam tikrą dalyką, ar Dievas sako, kad mes turėtume tai daryti?“ Arba, žinote, nedideli klausimai jūsų širdyje. Arba: „Mes turime dovanas, veikiančias tarp mūsų, broli Branhamai, ar mes turėtume jas naudoti *tokiu* būdu ar *tokiu* būdu? Arba, ką mes turėtume daryti?“ *Kažkas*, ką aš galėčiau jums atsakyti pagal Raštą, suprantate. Užrašykite kažką nedidelio. Man bus malonu. Ir jeigu nebus nė vieno, tuomet aš tiesiog paimsiu kokią tai temą ir pamokslausiu jums šį vakarą, Viešpačiui leidus. Tai sekmadienis, ir aš buvau . . .

45 Praeitą sekmadienį aš susiruošiau vykti pas brolių Kauble. Ir išgirdau, kaip suskambėjo tos bažnyčios varpas, ir aš tiesiog vaikštinėjau po kiemą pirmyn ir atgal. Aš negalėjau to išverti. Štai ir viskas. Aš išgirdau jus, taigi aš—aš—aš tiesiog turėjau ateiti.

46 Taigi dabar, tiesiog palenkime savo galvas ir pakalbėkime su mūsų Kūrėju, ir tuomet, maldos žodį. Ar kas nors turi ypatingą prašymą? Tiesiog pakelkite savo rankas, tiesiog pasakykite: „Aš. . .“ Tiesiog paskelbkite apie tai. Dievas žino, kas yra jūsų širdyje. Taigi, tiesiog laikykite mintyse savo prašymą.

47 Švenčiausias Dieve, Kuris sukūrei Dangūs ir žemę Savo lūpų Žodžiu, Savo proto mintimis, mes ateiname į Tavo Akivaizdą, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kad padėkotume Tau už viską, ką Tu dėl mūsų padarei. Ir mes esame tokie dėkingi Tau, Viešpatie, ši ryta, žinant, kur mes stovime, žinant poziciją, kurioje esame ši ryta ir laiko istoriją, ir ateinančią ateitį. Žinodami šiandien, kad iš Dievo malonės, mes buvome nuplauti Kalvarijos Krauju, kad su tikėjimu širdyje esame pasirengę sutikti Jį, jeigu Jis šiandien ateitų. Mes turėtume pasakyti: „Taigi, ateik, Viešpatie Jėzau“.

48 Ir mes matome, kaip kaupiasi nuodėmė, kol atrodo, jog pasaulis svirduliuoja nuodėmės įtakoje. Kaip tas girtavimas ir lošimas, ir šėlsmas, ir nuogumas, ir, O Dieve, žmonių nešvankumas, purvas ir nešvara. Ir kaip jie, jeigu tik jie galėtų suvokti, Viešpatie! Ar tie žmonės, kurie taip apsirengia tais bedieviškais drabužiais ir išeina į gatvę, ar jie suvokia, kad jie yra ne kas kita, kaip vabalai ir dulkės, kad galbūt kitą savaitę vabalaiės tą kūną, kurį jie taip šlovina? Ar jie suvokia, kad juos suėš kirminai, o jų siela liks Amžinybėje be Dievo, be Kristaus, be vilties, grimzdama į gilią neviltį, kad Jo Atėjimo metu bus paprasčiausiai sunaikinti? O Dieve, suteik mums perspėjimo balsus, kad mes galėtume perspėti kiekvieną sielą apie tą pavojų, prie kurio jie artėja.

49 Būk su mumis šiandien. Suteik mums „išminties žodžius“, kaip kartą Saliamonas pasakė Ekleziaste, kad mes būtume „išmintingi statybininkai“, kad mes būtume „šio susirinkimo ganytojai“. Ir mes meldžiame, Viešpatie, kai mes ieškome žodžių, kad pasakyti, jog jie būtų—jie būtų šedevrai, kurie ši ryta pagautų širdį esančią čia, kuri turi poreikį.

50 Mes šiandien susirinkome po šiuo karštu stogu ne tam, kad būtume matomi, bet mes atėjome čia, nes mylime Tave ir todėl, kad mes trokštame išgirsti iš Tavo. Tu esi mūsų Mylimasis, kurį mes mylime ir mes trokštame išgirsti Žodžius iš Tavo. Mes esame dėkingi už tai, ką jau girdėjome. Tai ilgam išliks mumyse. Dabar suteik mums tą dalį, kurią Tu turi mums šiandien, kai mes toliau laukiame Tavo. Mes prašome to Jėzaus Vardu, ir dėl Jo. Amen.

51 Dabar, tai. . . [Sesuo kalba kalbomis, brolis išaiškina—Red.]

52 Mes esame dėkingi už šiuos Dvasios sustiprinimus, jie pasako mums ir perspėja mus, kad būtume atidūs Žodžiams, kuriuos Šventoji Dvasia ruošiasi kalbėti mums šiandien. Ir mes tiesiog nežinome, ką Jis yra paruošęs mums, bet mes žinome, kad turi būti kažkas, ką Jis ruošiasi pateikti. Galbūt savo mintyse jūs turite klausimą, kurį Jis atsakys per tai čia. Jis galbūt pasakys tai per pamokslą šį rytą. Jis galbūt pasakys tai šio vakaro tarnavime. Jis, kažkur šios dienos bėgyje, atrodo, kad Jis bando perspėti kurį tai, kad pagautų Žodžius.

53 Dabar pereikime prie užrašyto Žodžio, atsiverskime Išėjimo Knygą, sekmadieninės mokyklos pamokai.

54 Ar jūs turite krikšto tarnavimą? [Brolis Nevilas sako: „Ne, neturime iki šeštos valandos vakaro“—Red.] Ne. Krikšto tarnavimas po pietų šeštą valandą.

55 Pereikime prie Išėjimo 17-o skyriaus ir pradėkime nuo—nuo 5-os eilutės, aš manau, 5-a ir 6-a eilutės iš Išėjimo 17-o skyriaus.

Ir VIEŠPATS tarė Mozei: „Eik ir atsistok prieš žmones, ir pasiimk su savimi keletą Izraelio vyresniųjų; ir imk į ranką savo lazdą, kuria sudavei upę, ir eik.

Štai, aš stovėsiu priešais tave... ant uolos Horebe; ir... suduosi į uolą, ir iš jos ištekės vanduo, kad tauta galėtų gerti. Ir Mozė taip ir padarė Izraelio vyresniųjų akivaizdoje.

56 Taigi, jeigu aš pavadinčiau šį nedidelį sekmadieninės mokyklos tekstą, aš norėčiau paimti tai kaip temą šio ryto pamokai: „*Visuomet Esantis Vanduo Iš Uolos*“.

57 Mes žinome, kad Izraelis visada buvo istorinis bažnyčios pavyzdys. Kadangi Izraelis buvo Dievo tauta, kol jie išėjo iš Egipto, ir tuomet jie buvo Dievo bažnyčia, nes jie buvo atskirti nuo likusio pasaulio.

58 Ir kai mes esame atskirti nuo likusio pasaulio, tuomet mes tampame bažnyčia. Bet tol, kol esame susipainioję su likusiu pasauliu - tuomet mes nesame bažnyčioje. Taigi, tikiuosi, kad tai įsiskverbs tikrai giliai, užims savo vietą. Suprantate, mes nesame bažnyčia, tol kol mes neatsiskiriame nuo pasaulio. Atsiskirkite, išeikite iš nešvarių žmonių tarpo, nebendraukite su jais ir nebūkite jų nuodėmių dalininkais. Neįsikinkykite į vieną jungą su netikinčiais, bet atsiskirkite nuo pasaulio dalykų.

59 Ir kai Izraelis buvo Egipte, jie buvo Dievo tauta. Tada, kai jie buvo iššaukti, ar turėjo išėjimą, išėjo, tuomet jie buvo vadinami bažnyčia, nes būtent tada jie atsiskyrė nuo likusio pasaulio.

60 Ir pats žodis *bažnyčia* reiškia „iššaukti“. *Išėjimas*, „išeiti“. Kiekvienas iš mūsų, kaip krikščionys, savo gyvenime turėjome išėjimą. Buvo laikas, kai buvome pašaukti iš savo bendradarbių tarpo, pašaukti iš žmonių tarpo, su kuriais kadaise bendravome, ir tapome kitokiais žmonėmis, kad vaikščiotume su kitokiais

žmonėmis, kurie elgėsi kitaip ir kalbėjo kitaip. Tai mūsų gyvenime ir buvo išėjimas.

⁶¹ Labai puikus pavyzdys, kurį mums davė Izraelis, kai Dievas juos iššaukė. Jie turėjo išėjimą, ir išėjo iš pasaulio tautų tarpo, ir tapo atskirta tauta Dievui, ypatinga tauta. Jie vaikščiojo malonės sosto šešėliuose. Jie gyveno ir vaikščiojo šalia Ugnies Stulpo. Ir Dievas išvedė juos iš Egipto, į žemę, kurią Jis buvo pažadėjęs.

⁶² Ir šiame išėjime jiems buvo duotas dvasinis vadovas, lyderis – Mozė, didingas pateptas pranašas, kuris buvo didis žmogus. Jis buvo dievobaimingas vyras, jis gimė dievobaimingu žmogumi. Dievas pašaukė jį nuo jo motinos, dar prieš tą laiką; Dievas iš anksto numatė jį prieš pasaulio sukūrimą, būti tos kartos vadovu, kad atneštų žmonėms šį išėjimą.

⁶³ Čia, prieš kurį laiką, aš kalbėjau vaikučiams čia, bažnyčioje, ir turėjau nedidelį pamokslą jiems; ir papasakojau, ar pateikiau nedidelę iliustraciją, kaip ji meldėsi, ji ir Amramas, Mozės tėvas, kad daryti kažką, dėl tautos išlaisvinimo. Ir Amramas išvydo regėjimą, kuriame stovintis Dievas ar Angelas rodė į šiaurę ir pasakė jam, kas įvyks. Ir gimė mažasis Mozė. Ir jie nebijojo nei karaliaus įsakymų, nei grasinimų. Jie žinojo, kad Dievas laikė Savo ranką ant Mozės, ir tai viską išsprendė. Teisingai. Nesvarbu, ką pasakė karalius, ką kalbėjo politinis pasaulis, ką dar kas pasakė, jie žinojo, kad Dievas laikė Savo ranką ant Mozės. Taigi jie nebijojo jo paleisti, tiesiai tarp krokodilų; kai jie visi buvo riebūs, besimaitindami hebrajų vaikais, kurie ten buvo atiduodami krokodilams. Ir taigi, Mozė buvo patalpintas į mažą skrynią ir pasiūstas tiesiai tarp krokodilų, tiesiai tarp jų. Nes jie nieko nebijojo, jie žinojo, kad Dievas laikė Savo ranką ant Mozės.

⁶⁴ Na, taigi, jeigu mes tik galėtume žinoti tą patį dalyką, kad mūsų didis Vadovas, Šventoji Dvasia, Ją pasiuntė Dievas ir Ji yra mūsų Vadovas, ir nesvarbu, ką sako pasaulis, ir kaip jie juokiasi iš jūsų ir šaiposi – mes sekame savo Vadovu! Dievas atsiuntė Šventąją Dvasią, kad būtų mūsų Vadovas. Suprantate? „Dar šiek tiek, ir pasaulis Manęs nebematys. Tačiau jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis, netgi jумыse, iki pasaulio pabaigos“. Taigi, mūsų didis Vadovas yra su mumis, Šventoji Dvasia. Taigi, mes turime sekti šiuo Vadovu ir daryti taip, kaip Jis sako. Ir šis Vadovas niekada nepatrauks mūsų iš kelio, Jis visą laiką laikys mus Rašto kelyje. Bet Jis dėl kažko tai niekada nepasuks į *vieną* pusę, ir dėl kažko tai – į *kitą* pusę. Jis laikysis tiesiai Rašto kelyje.

⁶⁵ Ir Mozė turėjo kursą, kuriuo jis turėjo vesti Izraelį, ir praveisti tiesiai per Raudonąją jūrą, tiesiai per Jordaną, tiesiai į pažadėtąją žemę, tiesiai per tyrlaukius. Tai ne Mozė išėjo iš rikiuotės. Tai ne Dievas išėjo iš rikiuotės. Tai buvo žmonės, išėję

iš rikiuotės, kurie sukėlė problemą. Taigi, pagalvokime dabar apie šiuos dalykus. (Atleiskite.)

⁶⁶ Mozė, kaip pateptas vadovas. Galiausiai, kai jis ženklais ir stebuklais parodė žmonėms, kad tik vienintelis Dievas gali tai padaryti, jis tuos ženklus ir stebuklus padarė Izraelio vyresniųjų bei Izraelio akivaizdoje, kol jie įsitikino, kad šis Mozė buvo pateptasis, kuris turėjo juos išvesti iš tos šalies į tą puikią žemę, kuri jiems buvo pažadėta. Tuomet, kai jie matė tuos didžius dalykus, kuriuos Mozė padarė Dievo vardu, jie panorė sekti paskui jį. Ir jis išvedė juos, pervedė juos per Raudonąją jūrą, perėjo, išėjo į sausumą ir į kelionę per tyrlaukius, kas reiškia išbandymų laiką.

⁶⁷ Kai žmogus priima Kristų kaip savo Gelbėtoją, visas pakylėjime. Bet, prieš šiam žmogui gaunant Šventosios Dvasios krikštą, šis asmuo pirmiausia turi praeiti pašventinimo procesą. Jo gyvenime turi būti išbandymų laikas. Visi jūs tai turėjote. Jis turėjo šį išbandymo laiką. „Kiekvienas sūnus, kuris ateina pas Dievą, pirmiausia yra plakamas, baudžiamas, baramas. Ir jeigu mes negalime atlaikyti bausmės, tuomet tai parodo, kad mes nesame Dievo vaikai; mes esame pavainikiai, o ne Dievo vaikai“, - Biblijoje pasakyta. Bet jeigu mes galime atlaikyti bausmę, žinant kad „mylintiems Dievą visas išėina į gera“, - tuomet mes esame Dievo sūnūs ir dukterys, tada Jis užantspauduoja mus Šventąja Dvasia iki mūsų atpirkimo dienos. Suprantate, tai yra bausmė, įtampa, tai, per ką mes pereiname.

Ir Izraelis, kaip istorinis provaizdis, turėjo prisiimti šią bausmę.

⁶⁸ Taigi, kai jie buvo Egipte, ir Dievas siuntė Mozę. Ir jis ištiesė lazda, ir ant žemės atsirado blusos ir utėlės. Jis ištiesė link saulės, ir ji nusileido. Jis ištiesė ją virš vandenių, ir jie virto krauju. Na, Izraelis buvo Kanaane. . . ten—Gošene, tiesiog puikiai leido laiką; saulė niekada nenusileido, nelaimės jų neištiko; na, jie tiesiog puikiai leido laiką!

⁶⁹ Tiesiog kaip ir tada, kai pirma jūs buvote išgelbėtas. Viskas, paukščiai giedojo kitaip, ir visi buvo mieli. Ir, o, tai bent, kaip visas tiesiog buvo puiku, kai pirma jūs buvote išgelbėtas! Tuomet ateina išbandymų laikas, bausmės, pašventinimo laikas, atsiribojant nuo pasaulio dalykų, „atmesdami kiekvieną apsunkinimą, kuris taip lengvai jus apninka“. Jūs, vyrai, turėjote mesti rūkyti, nustoti gerti, nustoti vaikščioti į baseiną, rengti visą naktį trunkančius kortų vakarėlius. Jūs turėjote pašvęsti save, atsisakant visų tų dalykų, per tikėjimą Jėzaus Kristaus Krauju. Pašvęsti save! Jūs, moterys, turėjote leisti, kad jūsų plaukai augtų, pailginti savo sukneles ir elgtis kitaip, nei kad buvote. Pasišventimo laikas! Daugelį kartų jie maištaudavo ir grįždavo atgal; na tai ne Dievo vaikas, suprantate. Dievo vaikas žvelgia tiesiai į Kalvariją, ir žino, kad tai jo gerovei.

⁷⁰ Taigi tuomet, šis laiko procesas, tai kur ir prasidėjo didysis atkritimas, Izraelyje. Kai buvo šis didis spaudimo laikas, tuomet žmonės pradėjo atkristi, nuo vienos pusės į kitą. Tuomet jie kalbėjosi: „Na, mes norėtume grįžti atgal į Egiptą. Mūsų sielos bjaurisi tuo niekam tikusiu maistu“. Kitaip tariant, jeigu dabar aš paaimčiau tai istoriškai, tai ką jie pasakė.

⁷¹ Taigi, šiuolaikinėmis dienomis, tai būtų: „O, kiekvieną trečiadienio vakarą, maldos susirinkimas! Kiekvieną sekmadienio rytą, atgal į bažnyčią! Ką mes girdime? Tą patį; pamokslininkas atsistoja ir pamokslauja; dainos; vėl grįžtame“. Suprantate, tuomet jūs tiesiog atliekate pareigą. Jūs nesate garbintojas. Garbintojas eina ten, kad garbintų, išreikštų save prieš savo Dievą, šlovintų Dievą už Jo gerumą; kiekvienas Žodis, jis laikosi Jo.

⁷² Tiesiog kaip meilės romane. Jeigu jūs išeinatė su mergina, kadangi jūs žinote, kad tai yra pareiga, ar jūs išeinatė su vaikinui, kai jūs buvotė jauni. „Mama nori, kad aš eičiau su tuo vaikinui, bet aš tiesiog negaliu jo pakeisti“. Jūs nieko negausitė iš to, kad jis ateina pas jus. Arba, jei tas pats yra dėl merginos tam vaikinui, ar dėl vaikino tai merginai. Jūs vaikštinėjatė su ja, ji vargina jus; mama nori, kad jūs eitumėtė su ja, nes ji yra tokia mergina, kuri patinka mamai. Suprantate, tai vargina jus; jokio meilės jausmo. Ir jums nerūpi, jūs nenorite pagerinti savo išvaizdos, jūs nenorite eiti į susitikimą su ja. Ir tai. . . Na, tai siaubingas dalykas. Ir kai jis ateina pas jus, jūs tiesiog norite, kad jis kuo greičiau eitų namo.

⁷³ Lygiai taip pat, kai jūs: „Kodėl jis taip ilgai pamokslauja? Kaip dėl viso šito, ir visa kita?“ Suprantate, jūs nesate įsimylėjęs.

⁷⁴ Bet kai jūs tikrai laikotės kiekvieno Žodžio, kaip Dvasia perspėjo jus ši rytą, suprantate: „Laikytis kiekvieno Žodžio“. Galbūt apie tai Jis ir kalbėjo jums. Laikytis! Tai Amžinas Gyvenimas - kiekvienas Dievo Žodis. Tai džiaugsmas eiti į bažnyčią, bet kokiomis aplinkybėmis. Ar tai būtų karšta, šalta, nesvarbu ar žmonės šurmuliuoja, bruzda, ką jie bedarytų, vis tiek yra džiugu klausytis Viešpaties Žodžio. Tuomet jūs esate įsimylėję Kristų, suprantate, jums patinka eiti į bažnyčią.

⁷⁵ „Na, brangioji, štai vėl sekmadienio rytas, manau, kad turime išmaudyti mažuosius ir vykti ten. Tai bent, nusibodo!“ Suprantate, jūs nesate įsimylėjęs.

⁷⁶ Tačiau jeigu jūs esate tikrai įsimylėję, negalite sulaukti sekmadienio ryto, jūs tiesiog turite būti ten su jais. Ir mes susiruošiamė, ir išvykstamė. . . Dievo žmonės, jie jūsų nevargina. Na, jie—jie yra broliai ir seserys. Kaip aš sakydavau: „Jūs tampatė neatskiriami kaip Sorgo melasa šaltą rytą“. Ji—ji nebėga, ji tiesiog laikosi kartu, žinote, tvirtai sukimba. Taigi, tai grubus išsireiškimas, bet tokiu—tokiu—tokiu būdu stengiuosi, kad jūs suprastumėtė, ką aš turiu omenyje, suprantate. Jūs

tvirtai laikotės kartu. Ir kuo darosi šalčiau, tuo tvirčiau jie laikosi. Taip turėtų būti ir su mumis. Kuo šalčiau . . .

Kai žemiški draugai palieka,
Dar glaudžiau laikykis Jo!

⁷⁷ Ir mes mylime vienas kitą, ne todėl, kad esame kažkas; bet tai Kristus vienas kitame, kurį mes mylime, suprantate. Tai Dievas, esantis mūsų esybėje, kurį mes mylime. Taigi, mums patinka susirinkti kartu. Mes dainuodavome seną himną:

Tebūna palaimintas ryšys, kuris sieja
Mūsų širdis krikščioniška meile;
Vienminčių bendravime
Kaip ir Aukštybėse. (Suprantate?)

Vienminčių bendravime
Kaip ir Aukštybėse.

Prieš mūsų Tėvo Sostą,
Mes meldžiamės karštai;
Mūsų baimės, mūsų viltys, mūsų tikslai yra
vieningi,
Mūsų paguoda ir mūsų rūpesčiai.

⁷⁸ Suprantate? Taip, pone! Kai vienas gavo palaiminimą, mes visi tuo džiaugiamės. Kai vienas yra liūdnas, mes liūdime su juo. Mes—mes norime būti visi kartu. Taigi, tokiu būdu mes ir turėtume būti.

⁷⁹ Ir tokiu turėjo būti Izraelis. Bet tai tapo apsunkinimu: „O, tas niekam tikęs maistas!“ Angelų duona: „Na, kam mums reikalingas šis niekam tikęs maistas? Mūsų sielos bjaurisi tuo! Ir viskas ne taip. Ir—ir ta niekam tikusi manna, kuri iškrenta kiekvieną naktį, na, mes verčiau norėtume česnakų ir porų iš Egipto“. Matote, jų širdys nebuvo pasiruošusios kelionei.

⁸⁰ Ir kai vyras ar moteris pradeda skųstis dėl ėjimo į bažnyčią, jiems darosi taip sunku eiti į bažnyčią, jie nėra pasiruošę kelionei. Teisingai. Kažkur kažkas negerai.

⁸¹ O, kai jūs mylite Dievą, ir galvojate, kad jūs keliaujate į Dangu, ir visi jūs keliaujate kartu:

Koks bendravimas, koks Dieviškas
džiaugsmas,
Remiantis į amžiną ranką;
O, kokia palaiminga ramybė, kai mano
Viešpats taip arti,
Remiantis į Jo amžiną ranką;

Koks . . . Mes dainuojame tuos himnus.

Mes dalijamės bendrais vargais,
Nešame mūsų bendras naštas;
Ir dažnai dėl vienas kito rieda
Užjautos ašaros.

Kai mes išsiskiriame,
 Tai suteikia mums vidinį skausmą;
 Tačiau mūsų širdys vis dar bus sujungtos,
 Ir tikimės vėl susitikti sekančio maldos
 susirinkimo metu. (Taip, pone, širdys vis
 dar bus sujungtos!)

⁸² Taigi, jūs pasiruošiate kelionei, suprantate, jūs esate pasiruošę keliauti į pažadėtąją Žemę. Išbandymų laikas, tai pavojaus žemė; tyrilaukiai, išbandymų laikas.

⁸³ Izraelis, savo išbandymų metu, jie pradėjo ginčytis ir pyktis vienas su kitu, ir bjaurėtis duona. Ir jie norėjo grįžti į Egiptą.

⁸⁴ Ir tuomet jie ima skųstis savo vadovu. O, jie baiminosi, kad jis juos veda iš kelio; po to, kai jis parodė esąs vadovas, ir Dievas patvirtino, kad jis buvo vadovas. „Na, galbūt mes elgėmės šiek tiek fanatiškai. Ir—ir galbūt mes pasielgėme ne taip, kaip reikia“, - ar, kažkas panašaus, suprantate, jie kalbėjo prieš Dievą ir prieš Mozę, Dievą ir Jo vadovą.

⁸⁵ Taigi, kai mes priename iki tokios vietos, kai sakome: „Aš nežinau, ar Žodis reiškia *Tai*, ar ne, - ir, - aš nežinau kaip dėl Šventosios Dvasios; aš esu šiek tiek skeptiškas Jos atžvilgiu. Aš pažįstu kitus, kurie to nedaro“. Na, keliaukite į Egiptą. Suprantate?

⁸⁶ Bet jeigu jūs tikrai esate pasiryžę likti kelyje, tvirtai stovėkite su šiuo Vadovu - Šventąja Dvasia, stovėkite su Žodžiu. Ir jeigu jūs pasiliksate su Dvasia, Ji išlaikys jus Žodyje. Teisingai. Ji ves jus tiesia linija - Žodžio keliu. Ir nebijokite Jos. Ji nieko nesužeis. Ji tik padės jums, jei esate sužeisti. Ji išgydys visas žaizdas, Šventoji Dvasia išgydys.

⁸⁷ Taigi, mes sužinome, kad, einant šiuo keliu, po to, kai jie pasiekė štai tokią būseną, jie atėjo iki Horebo. Ir H-o-r-e-b-a-s, Horebas, tuomet mes sužinome. . . Išsiaiškinkime šį pavadinimą. Kur pavadinimas *Horebas* reiškia „sausą vietą“ arba „dykumą“.

⁸⁸ Ir kai mes prarandame bendravimą vieni su kitais bažnyčioje, ir prarandame bendrystę su Šventąja Dvasia, tai atveda mus į išdžiūvusią vietą, į dykumą, nieko gyvo, pas visus spyglius. Suprantate, dykuma, nedidukas kaktusas su spygliais. Ar jūs žinote, kas tai yra? Tai brangus, švelnus lapelis, neturintis vandens, jis tiesiog taip stipriai susisuka savyje, kad tampa spygliu. Ir kai jūs matote kažką panašaus, galbūt tai brangi siela, jeigu ji būtų laistoma teisingai, ji būtų buvusi švelnus lapelis ar kažkas panašaus. Bet vietoj to, jis susisuka savyje, kol tai tampa spygliu, tiesiog baksnoja visur, žinote, ieškodamas klaidų. Vienintelis dalykas, kurio reikia - tai tiesiog vandens. Štai ir viskas. Jam tiesiog, jam tiesiog reikalingas prabudimas ar atsinaujinimas, atgaiva nuo Viešpaties. Jis—jis pats išsiskleis, jeigu jūs tik pasodinsite jį į vandenį.

⁸⁹ Bet, štai tie, kurie gyvena tokioje vietoje, turi kentėti dėl tos vietovės sąlygų. Ir tie, kurie nori gyventi tokioje atmosferoje, kur štai taip visur tik kumščiuojasi ir šurmuliuoja, ginčijasi ir pykstasi, na, jūs tiesiog gyvensite tokioje atmosferoje, štai ir viskas. Bet mes neprivalome ten gyventi, mums nebūtina ten pasilikti.

⁹⁰ Taigi, šis Horebas buvo vieta, kur Dievas buvo nusivylęs žmonėmis, nes jie nuklydo į šią vietą ir atsidūrė tokioje padėtyje. Ir Jis atvedė juos tiesiai prie jo, nes jie nenorėjo eiti tuo taku. Jie nukrypo nuo pagrindinio kelio, nuėjo į šalutinį kelią. Ir tuomet tai privertė Dievą padaryti kažką neįprasto. Jis . . . Dievui teko įsakyti Mozei, kad paimtų teismo lazda, su kuria jis teisė tautą, ir smogti į Uolą, kad ištekėtų vanduo.

⁹¹ Taigi, čia yra puiki pamoka, jeigu mes tik suprasime tai, suprantate. Ir kadangi mes išeiname iš rikiuotės ir esame surišti pasaulio, ir visa kita, tai privertė Dievą paimti pasaulio teismą ir smogti tuo Savo Paties Sūnui, Kalvarijoje, kad mes taptume laisvi. Ar jūs suprantate, ką aš turiu omenyje?

⁹² Taigi, kad tie žmonės galėtų kažkiek gauti vandens, po to kai jie nuvyko ten, ši sausa vieta buvo paversta Kalvarija. Ir tada Dievas pasakė Mozei, Jis pasakė: „Paimk lazda ir vyresniusius, ir eikit, ir Aš atsistosiu ant Uolos priešais tave“. Ir ši Uola buvo Kristus. Ir Mozė, su lazda, su kuria jis atnešė teismą Izraelio tautai, paėmė tą pačią lazda ir smogė Dievo teismais į Uolą. Suprantate? Jis paėmė ant šios lazdos žmonių nuodėmes. Su kuria jis turėjo smogti žmonėms. Užuot ištikęs žmones, jis sudavė į Uolą. Ir Uola, Dievo veikimu, atnešė išgelbėjimą, atnešė vandenį žūstančiai tautai. Ji atnešė gyvybę mirštantiems žmonėms. Ir tai, ką Dievas padarė, paimdamas Savo—Savo teismo lazda, ir apvyniodamas mano nuodėmes ir jūsų nuodėmes aplink šią lazda; kai ji turėjo ištikti mus, bet ji ištiko Kristų; kad iš Jo ištekėtų *vandenys*, kas reiškia „Dvasia“, Šventoji Dvasia išėjo iš Jo, kad suteiktų mums Gyvybę. Dabar mes turime Amžiną Gyvenimą. Taigi, ta Uola buvo Kristus. Dabar mes norime atkreipti dėmesį.

⁹³ Aš mačiau tiek daug intelektualių šios Uolos piešinių. Ne taip seniai mačiau vieną iš kritiškiausių, kur ten, ant kalvos viršūnės buvo akmuo Ir—ir Mozė turėjo suduoti į tą akmenį, o Izraelis buvo tenai su arbatos puodeliu, duodant jiems gerti iš nedidelės srovelės, kuri tekėjo iš to akmens. Taigi, tai tiesiog kažkieno idėja.

⁹⁴ Bet kai ši Uola išliejo Savo vandenį, ten buvo daugiau nei du milijonai žmonių, neskaitant jaučių, kupranugarių ir viso kito, kurie gėrė Jo vandenį iš kubilų. Tai buvo srauni trykštanti srovė, kuri tekėjo iš ten!

⁹⁵ Štai tokiu būdu jie šiandien stengiasi padaryti Kristų, Šventąją Dvasią. „Tiesiog nedidelis apšlakstymas“. Suprantate, tik tiek, kad jūs patikėtumėte, jog yra Dievas. Ne.

⁹⁶ Tai gausybė Vandens! Dovydas pasakė: „Mano taurė perpildyta!“ Tai tik Šventosios Dvasios pliūpsnis.

⁹⁷ Žmonės bijo Jos. Kai kurie žmonės sako: „Na, aš tiesiog truputį baiminusi, kad aš padarysiu *tą* ar *anaą*, ar, jei aš įeisiu per daug giliai. Aš galiu jums parodyti, kai kuriuos, kurie nuėjo šiek tiek per toli“. Bet jūs niekada neparodote į tą, kuris nenuėjo pakankamai toli. Suprantate? Taip, kaip apie tuos, kurie nenuėjo pakankamai toli?

⁹⁸ Taigi, mes turėjome žmonių, kurie pasuko į kūniškumą ir nukeliavo ne tuo keliu. Ir—ir ne Dievas, bet žmonės... Dėl netinkamo vadovavimo ir taip toliau, jie pasuko ne tuo keliu ir jie įėjo į fanatizmą. Ir tuomet visas pasaulis, šėtonas rodo jiems: „Matote tai! Matote tai!“

⁹⁹ Na, leiskite man ši rytą atsistoti ir parodyti į tuos, kurių yra dešimtis milijonų kartų daugiau, kurie niekada net nepradėjo. Kaip dėl jų? Suprantate, pažvelkite į jų būklę. Pažvelkite šiandien į vaikiną kaip Eichmann, labiausiai... Jie sako: „Sekmininkai yra neetiški ir neišauklėti, ir jie yra neišsilavinę“, ir panašiai. Pažvelkite į Eichmann, vieną iš labiausiai išsilavinusių žmonių pasaulyje. Jis nužudė šešis milijonus vaikų, moterų ir vyrų, šešis milijonus sielų. Jūs nenorite nurodyti tokio žmogaus.

¹⁰⁰ Bet kažkoks vaikinukas, kuris vos ne vos moka skaityti, galbūt pavadino kokį nors Biblijos pavadinimą neteisingai, ir galbūt kažką pasakė ar padarė kažką ne taip, ar padarė kokią klaidą, laikraščiai nori apie tai rašyti visur, ir sako: „Jais negalima pasitikėti“.

¹⁰¹ Tuomet, jeigu tuo negalima pasitikėti, kodėl tuomet galima švietimu, dalykais ir intelektualais, kuriuos jie turi šiandien? Pažvelkite į Adolfą Hitlerį. Pažvelkite į dabartinio pasaulio smegenis. Pažvelkite į juos. Senas posakis sako: „Matuoti reikia tuo pačiu matu“.

¹⁰² Vienintelis dalykas, kurį jūs turite padaryti, tai sugebėti Šventosios Dvasios padedami, atskirti, kas teisinga ir neteisinga, ir priimti tai, kas teisinga ir neteisinga.

¹⁰³ Taigi, mes sužinome, kad ši Kalvarija, kurią jie turėjo, ir žmonėms išsiliejo gyvybės vandenys.

¹⁰⁴ Taigi, kai kurie žmonės savo širdyje ir mintyse turi tai, kad visas Izraelis atsigėrė, ir tuomet jie pakrovė kupranugarius ir pririšo pakinktus ant savo žirgų, ir taip toliau, ir pasiėmė savo vaikus ir iškeliavo kažkur kitur, o Uolą paliko ten, sruvenančią. Tai neteisinga.

¹⁰⁵ Ta Uola sekė paskui juos, ir tas vanduo sekė paskui juos. Taigi, Pirmame Korintiečiams, 10-ame skyriuje, aš manau, ir 11-oje eilutėje, jūs galite tai rasti, kad „Ta Uola sekė Izraelį“. Kur jie tik keliavo nuo tos dienos, Uola ėjo su jais, ir vandenys sekė paskui juos.

¹⁰⁶ Koks nuostabus provaizdis, ir kokia nuostabi atrama ir inkaras šiandien tikinčiajam, kuris žino, kad ta Uola, kuri kartą buvo sumušta, tas Vanduo, kuris kartą išsiliejo nuo Kalvarijos, keliauja su mumis, kad ir kur mes bebūtume! O, tai bent! Nereikia sugrįžti į tam tikrą vietą ir sakyti: „Na, mes užvakar turėjome Vandenį, štai ten“. Mes šiandien turime Vandenį, tiesiog čia, nes ta Uola buvo Kristus! Ir Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹⁰⁷ Suprantate, ta Uola sekė paskui Izraelį. Jie niekada nesekė paskui Uolą, bet Uola sekė paskui juos. Amen. Izraelis leidosi į savo kelionę. Jie turėjo padaryti tik vieną dalyką, tai - laikytis tiesaus kelio, tiesiai į pažadėtąją žemę. Uola ir vanduo sekė paskui juos.

... *Uola seka juos: . . .*

Pirmas Korintiečiams mums tai pasako, 10-me skyriuje. Gerai.

... *ta Uola buvo Kristus.*

¹⁰⁸ Dievas paėmė bausmes, skirtas žmonėms, ir uždėjo jas ant Kristaus, ir smogė Jam. Ar jūs atkreipėte dėmesį, nuo tada Uoloje buvo plyšys? Uola turėjo plyšį, ten kur trenkė Mozė. Ir Kristus turėjo plyšį, kai Jis buvo sumuštas: „Jis buvo sužeistas už mūsų nusizengimus, ir Jo rėžiais mes buvome išgydyti“. Iš tos Gyvybės išėjo Gyvybės Vandenys, kuriais mes šiandien taip džiaugiamės!

¹⁰⁹ Taigi, kad įgytume šią Gyvybę, atminkite, Kristaus Gyvybė pasilieka su Bažnyčia. Aleliuja! O, jeigu mes galėtume ten įtvirtinti savo mintis per sekančias dešimt minučių! Kristus nepalieka Bažnyčios. „Aš visada būsiu su jumis, net iki pasaulio pabaigos“. Tai žmonės, kurie palieka Kristų, ne Kristus palieka žmones. Žmonės palieka Jį, savo netikėjimu. Jie palieka Kristų, ne Kristus palieka žmones.

¹¹⁰ Izraelis paliko šaltinį, o ne šaltinis paliko Izraelį. Suprantate? Nes Biblijoje aiškiai pasakyta, kad: „Uola ir vanduo sekė paskui Izraelį“. Sekė paskui juos! Kur tik jie ėjo, Ji taip pat ėjo.

¹¹¹ O, aš norėčiau, ši rytą, jeigu mes turėtume laiko, atsiversti Jozuės 1-ą skyrių, kur Jis pasakė: „Kiekvieną vietą, į kurią tik įkelsi savo koją, Aš esu tau davęs. Kur tik tu eini, Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi. Nebijok nė vieno žmogaus. Būk drąsus! Kad ir kur tu bežengtum, Aš esu ten su tavimi, nesvarbu kur tai bebūtų“. Dievas eina su Jozue!

¹¹² Tas pats Dievas šį rytą eina su Savo Bažnyčia. Tad gerkime iš šio Šaltinio. Kur tik jūs bežengtumėte, Dievas bus tiesiai ten su jumis, kad pagirdytų ir suteiktų jums Gyvenimą. „Aš visada būsiu su tavimi, net iki laikotarpio pabaigos“. Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Dievo įstatymai.

¹¹³ Taigi, jūs sakote: „Tuomet, broli Branhamai, kodėl tuomet mes nedarome tų dalykų, kuriuos turėtume daryti? Kodėl mūsų dovanos ir kiti dalykai bažnyčioje nėra tokios būklės, kokios turėtų būti? Kodėl mūsų bažnyčia nepakyla ten, kur ji turėtų būti?“ Žmonės išbandymų metu pasitraukia, kaip tai padarė Izraelis. Jie galvoja, kad Dievas juos paliko.

¹¹⁴ Bet, atminkite, Uola niekada nepaliko Izraelio. Izraelis paliko Uolą, jie pamiršo apie tai, kad Uola visą laiką buvo su jais. Tai buvo tiesiai ten,ėjo su jais iki pat kelio pabaigos. „Ji sekė paskui juos“. Ji nebuvo toli, kad nebūtų galima kalbėtis. Ji nebuvo toli, kad nebūtų galima girdėti. Ar, ji nebuvo toli, kad nebūtų galima pamatyti.

¹¹⁵ Taip pat ir Kristus! Su Bažnyčia šiandien, Jis nėra toli, kad nebūtų galima kalbėtis. Kai kurie iš jūsų esate atkrię, ir padarėte tai, kas neteisinga, ir jūs praradote tą džiaugsmą, ir jūsų Vanduo išdžiūvo. Jis vis dar yra pasiekiamas, kad kalbėtis. Jis seka paskui jus. Jis žino kiekvieną jūsų judesį ir viską, ką jūs darote. Jis trokšta išgirsti, kaip jūs pakviečiate Jį į veiksmo vietą.

¹¹⁶ Ir šis didis Sekmininkų judėjimas šiandien, Dievas laukia, kol jūs pakviesite Jį į veiksmo vietą. Jūs nesate nutolę tiek, kad negalėtumėte pasikalbėti su Juo. Nors mes ir pasielgėme neteisingai, ir nusidėjome, ir atsukome Jam nugarą, ir—ir padarėme tai, ko mums nederėtų daryti, bet vis dėlto Jis yra su mumis. Kristus pasakė, kad Jis bus su mumis.

¹¹⁷ Biblijoje pasakyta: „Vandenys sekė paskui Izraelio vaikus“. Kai jie ištrokšdavo, jie žinojo, kad vanduo buvo šalia.

¹¹⁸ Taigi, šie dalykai kontroliuojami įstatymais. Visa Dievo sistema yra paremta įstatymais. Dabar, paimkime... Stabtelėkime minutėlei.

¹¹⁹ Paimkime pasaulį. Jis sukasi, kas dvidešimt keturias valandas, padarydamas pilną apsisukimą, taip tobulai, kad... Visais savo mokslo pasiekimais mes niekada nesugebėjome sukurti laikrodžio, kuris išlaikytų tobulą laiką. Kartkartėmis, geriausi kada nors pagaminti laikrodžiai, per metus įgyja ar praranda daugelį minučių. Bet pasaulis niekada nesuklysta, bet jis tiesiog sekundės tikslumu, ten kur ir turi būti. Tai taip tobula, kol šiandien mokslininkai, astronomai gali jums pasakyti, kiek tiksliai po dvidešimties ar penkiasdešimties metų Saulė ir Mėnulis prasilenks vienas su kitu. Kai jis apskrieja savo dvidešimt keturių valandų ciklą, ir sukasi savo orbitoje

pagal sezonus, nenuklysdamas nė vienos sekundės. Aleliuja! Tai tobula, kadangi jis juda pagal Dievo įstatymą.

¹²⁰ Jie tiesiog tiksliai žino, kada bus atoslūgis, minučių tikslumu, nes jie žino, koku laiku leidžiasi mėnulis. Ir Dievas įstatymu sudėliojo viską į savo vietas. Ir kai mėnulis nusileidžia, kartu su juo pasitraukia ir potvynis. Kai mėnulis pakyla, kartu su juo ateina ir potvynis. Ir jie žino tiksliai, pagal laiką, kada tas mėnulis nusileis. Jie gali įrašyti jį į ateinančių metų almanacho kalendorių ir minučių tikslumu pasakyti, kada potvynis pradės slūgti. Žinoma, nes tokiu būdu pateka mėnulis, nes tai nustatyta pagal Dievo įstatymo tvarką.

¹²¹ Anądien aš stovėjau prie Mičigano ežero. Ir pakeliui į Kanadą aš nuvykau prie Aukštutinio ežero, to didelio vandens telkinio. Ir aš stovėjau ten, ir galvojau: „Kiek mylių per visą šią didžiulę vandens juostą?“ Ir tuomet, po to kai aš persikėliau į Mič- . . . , ar, per Viršutinį ežerą, aš atvykau į Mičiganą, beveik tokio pat lygio vandens telkinys. Ir ten, nuo Viršutinio ežero iki Mičigano ežero, nuo Mičigano ežero iki Ontario ežero, ir tiesiog. . . ir Huron, ir visi tie ežerai kartu. Kiek milijardus kartų milijardų kartų milijardus ir nesuskaičiuojamų barelių gėlo vandens glūdi tame ežere!

¹²² Ir ten, Nevadoje, ir Arizonoje, Naujojoje Meksikoje, Rytų Kalifornijoje, plyti milijonai hektarų išdžiūvusios, degančios žemės. Ji tokia derlinga, kad, jeigu tas vanduo kada nors patektų į tą žemę, ši tauta galėtų išmaitinti visą pasaulį, neturėdama alkanų žmonių, o perteklių turėtų išmesti į jūrą. Teisingai! Milijonai hektarų, kurie išaugintų milijonus tonų bulvių ir kopūstų, pupų ir—ir salotų, ir ridikėlių, ir salierų, ir agurkų, ir dar daugiau ko nors. Žemė išaugintų tai, ji—ji tik trokšta vandens.

¹²³ Ir štai *čia* yra vanduo, ir štai *čia* - žemė. Taigi, mes tai matome ir mes žinome, kad tai bus padaryta, nes mes galime patikrinti vandenį ir įsitikinti, kad jis yra gėlas, taip pat patikrinti dirvožemį ir sužinoti ar jis yra derlingas. Taigi, visi norai, kuriuos mes galime išsakyti, niekada nesujungs jų kartu. Bet yra įstatymas, ir tas įstatymas yra gravitacija. Taigi, jeigu mes veiktume pagal gravitaciją, mes galėtume drėkinti kiekvieną tos žemės dalelę, paimdami vandenį iš ežerų ir drėkindami ją. Bet mes turėsime veikti pagal gravitacijos dėsnį. Mes negalime panorėti ir jis bus ten. Mes negalime iššaukti jo ten. Šaukdami mes negalime jo ten pristatyti. Mes turime veikti pagal gravitacijos dėsnius, kad jį ten pristatytume. Dievas viską įtvirtina įstatymu.

¹²⁴ Čia, aš pagalvoju, nežinau, ar aš kada nors jums sakiau tai, ar ne. Maždaug prieš metus aš buvau Kentukyje, medžiojau voveres su broliu Vud. Ir mes. . . Voverių buvo nedaug, todėl mes nuėjome į vieno vyruko namus, sužinoti dėl medžioklės. Žmogus

turėjo kelis hektarus žemės, ir toje žemėje buvo daug miško. Bet brolis Vudas pasakė man, kad: „Žmogus yra bedievis. Jis – jis netikintis“. Taigi jis pasakė, kad pažįsta jį, taigi jis. . . ar jo tėvas pažinojo jį, kad jis nueis ir paklaus, ar mes galėtume gauti leidimą medžioklei.

¹²⁵ Mes nuvažiavome iki tos vietos, kur gyveno džentelmenas. Jis ir dar vienas vyriškis, abu septyniasdešimtmečiai, jie sėdėjo po obelimi. Ir ponas Vud priėjo prie to vyriškio, ir jis paklausė jo: „Ar galėčiau šiek tiek pamedžioti jūsų vietovėje?“ Ir jis atsakė: „Na, – jis pasakė, – gerai“. Jis paklausė: „Kurio Vudo tu esi? Ar tu Džimio Vud sūnus?“

Jis atsakė: „Taip“.

¹²⁶ Jis pasakė: „Na, senasis Džimis buvo sąžiningas ir taip toliau“. Jis tarė: „Gali medžioti mano vietovėje, kur tik nori. Turiu čia *tiiek ir tiiek* hektarų, gali sau medžioti. Eik į tas giraites, kur tik nori. Tiesiog jauskis kaip namie“.

¹²⁷ Aš sėdėjau automobilyje, kadangi pamaniau, jog pamokslininkas ir netikintysis nelabai derės kartu, jeigu mes ruošėmės paprašyti paslaugos iš netikinčiojo.

¹²⁸ Taigi, po kurio laiko, brolis Vud pasakė: „Na, taigi, ar galėčiau su savimi pasiimti ir savo pastorių? Manau, kad nieko tokio, jeigu jis ateitų“.

¹²⁹ Ir šis pagyvenęs vyriškis pasisuko su savo lazda ir tarė: „Vud, tu nori man pasakyti, kad taip žemai puolei, jog visur, kur tik tu eini, su savimi turi pasiimti ir pamokslininką?“

¹³⁰ Ir taigi, aš pagalvojau, kad po viso to, aš geriau išlipsiu iš automobilio. Taigi, aš išlipau iš automobilio, ir keletą minučių pasikalbėjau su pagyvenusiu džentelmenu. Ir jis man iškart leido suprasti, kad pamokslininkai jam nelabai patinka, nes jis manė, kad jie kalba apie dalykus, apie kuriuos jie nieko neišmano.

¹³¹ Jis pasakė: „Jie tik bliuana apie tai, apie ką jie nieko neišmano. Na, – jis pasakė, – kai žmogus kalba su manimi, aš noriu, kad jis žinotų, apie ką jis kalba“. Taigi, tai gana protinga. Tai geras požiūris. Jis pasakė: „Taigi, jeigu žmogus su manimi kalba, aš nenoriu, kad jis kalbėtų remdamasis *kokiomis tai* prielaidomis, apie kurias nieko neišmano. Aš noriu, kad jis pasakytų kažką, kur jis žino, apie ką jis kalba“. Na, aš pagerbiau tai. Aš gerbiu senąjį džentelmeną už tai.

¹³² Ir taigi aš pasakiau: „Na, žinoma, tai kiekvieno žmogaus asmeninė nuomonė“.

¹³³ Ir jis tarė: „Prieš kelerius metus į šį kraštą buvo atvykęs vienas pamokslininkas, kuris turėjo susirinkimą Aktone“. Ir jis pasakė: „Šis pamokslininkas, vieną vakarą, būdamas svetimsalis, pasakė vienai poniai, sėdėjusiai auditorijoje: „Jūs savo kišenėje turite nosinaitę. Ir jūs esate ponია *Tokia ir tokia*. Ir jūs turite sergančią seserį čia, ant kalvos. Jos vardas *Toks ir*

toks. Ji miršta, serga skrandžio vėžiu. Ir pasakė: „Pasiimkite šią nosinaitę ir uždėkite ją ant savo sesers, ir pasakyti jai, kad TAIP SAKO VIESPATS, ji nemirs, bet gyvens“.

¹³⁴ Jis pasakė: „Ta moteris buvo mūsų draugė“. Ir tarė: „Mes paėmėme šią moterį, tą nosinaitę ten, ar, ši vyrą, asmenį. . .“ Pirmiausia jis pasakė: „Ši moteris, mano žmona ir aš buvome ten tą rytą ir paėmėme, patarnavome šiai moteriai. Ir jai buvo taip blogai! Gydytojai jau seniai jos atsisakė. Ir jai buvo taip blogai, kol mes turėjome ją perkelti su paklode, pakelti ją, kad paguldytume ją ant lovos puoduko, ir perkelti atgal. Apversti ją paklodėje, jai buvo taip blogai“. Jis pasakė: „Vieną naktį ten, pasigirdo triukšmas, tarsi kas nors būtų miręs“.

¹³⁵ Ten buvo Benas su ta nosine, nunešė ją ten. Aš manau, kad tai buvai tu, ar ne, Benai? [Brolis Benas Bryant sako: „Amen. Amen“—Red.] Tai buvo brolis Benas, štai ten, nuvežė tą nosinaitę, nes jis vežė ten tą moterį.

¹³⁶ Ir pasakė: „Kitą rytą ji valgė keptus obuolių pyragėlius“. Ir tarė: „Ji atlieka ne tik savo, bet ir kaimynų darbus. Ji buvo tokia sveika!“ Jis pasakė: „Taigi, aš dažnai susimąstydavau. Jeigu aš kada nors pamatytčiau tą pamokslininką, jis žinojo, apie ką jis kalba, - pasakė, - aš—aš norėčiau pasikalbėti su juo“.

¹³⁷ Brolis Vud pažvelgė į mane, ir aš pažvelgiau į jį. Stovėjome ten, purvini, prakaituoti ir nešvarūs, stovyklavome miškuose, ir—ir aptaškyti voverės krauju. Ir taigi aš pasakiau: „Na, - pasakiau, - ar. . . Jūs norite pasakyti, kad galėtumėte pasikalbėti su tuo vyruku ir jis papasakotų jums, kaip jis tai padarė?“

Jis atsakė: „Taip, pone, būtent tai ir turiu omenyje“.

Aš tariau: „Na, tai—tai geras dalykas“.

¹³⁸ Aš paragavau vieną iš jo obuolių. Jie buvo aplipę vapsvomis, žinote, rudenį, rugpjūtį. Taigi, aš turėjau šį nedidelį obuolį ir valgiau jį. Ir aš pasakiau: „Tai labai geras obuolys“. Aš paklausiau: „Kiek laiko ta obelis stovi ten?“

¹³⁹ „O, - jis atsakė, - aš pasodinau tą obelį prieš trisdešimt ar keturiasdešimt metų, ar panašiai“.

¹⁴⁰ „Taip, pone“. Aš tariau: „Aš tiesiog norėčiau užduoti jums klausimą“. Aš pasakiau: „Kaip iš viso. . . Aš matau, tie obuoliai krenta nuo tos obels ir jos lapai krenta, o dar tik rugpjūčio vidurys“. Ir aš pasakiau: „Mes dar net neturėjome šalčio, mes net neturėjome šalnų ar ko nors panašaus, ir vis dėlto tie lapai krenta nuo tos obels. Kodėl taip?“

Jis tarė: „Svyai pasitraukė iš obels“.

„O, - aš paklausiau, - kur jie pasitraukė?“

Jis atsakė: „Į šaknis“.

Ir aš paklausiau: „Tuomet, kiek ilgai jie ten išbus?“

Jis atsakė: „Iki pavasario“.

141 Ir aš pasakiau: „Tada jie grįš ir išaugins jums naujus lapus pavėsiui, naujus obuolius, kad valgytumėte“.

Jis tarė: „Teisingai. Visiškai teisingai“.

142 Aš pasakiau: „Na, aš noriu jūsų kai ko paklausti, pone. Jūs kalbate apie tuos vyrus, kurie nežino, apie ką jie kalba“. Aš paklausiau: „Ar jūs galėtumėte man paaiškinti, koks Protas verčia tuos syvus palikti tą obelį? Jeigu jie liktų ten per žiemą, obelis žūtų. Jūs nužudytumėte medį. Tuose syvuose yra gyvybės užuomazga“. Taigi, aš pasakiau: „Tai nužudytų medį. Koks Protas verčia tuos syvus palikti medį ir pasitraukti į šaknis, ir pasilikti ten iki pavasario, o paskui vėl sugrįžti ir vėl išauginti obuolius?“ Aš tariau: „Įpilkite į kibirą vandens ir įmerkite ten baslį, ir pažiūrėkime, ar rugpjūtį tai nusileis iki pat baslio apačios ir pavasarį vėl pakils. Suprantate?“ Aš pasakiau: „Yra kažkoks įstatymas, yra gamtos dėsnis. Kažkoks Protas nustatė šį įstatymą. Ne tik tai, bet tas pats Protas turi ir veikti pagal tą įstatymą, kuris nuleidžia tai į medžio šaknis, ir sugražina atgal“.

Jis atsakė: „Aš niekada apie tai nepagalvojau“.

143 Aš pasakiau: „Ar jūs galite... Jeigu jūs kada nors išsiaiškinsite apie tą Protą, kuris verčia syvus tekėti iš medžio šakų žemyn į šaknis ir grįžti atgal, tai tas pats Protas, kuris man pasakė tą naktį: „Eik, uždek tą nosinaitę ant moters““.

Jis paklausė: „Ar jūs esate tas pamokslininkas?“

Aš atsakiau: „Taip, pone, teisingai“.

144 Praėjusiais metais aš buvau nuvykęs (jis iškeliavo), ir kai jo našlė sėdėjo prieangyje, lupdama obuolius, nuo to paties medžio. Broli . . . Pirma jie ketino mus išvaryti, jie nežinojo, kas mes tokie esame. Aš nuėjau ir pasakiau jai apie tai, kad mes turime jo leidimą. Ir papasakočiau apie tai, pasakė: „Prieš savo mirtį jis tvirtai išpažino tikėjimą Kristumi“.

145 Jūs matote, ką daro tas medis, koks Protas tai nuleidžia? Tai įstatymas. Tai dėsnis, kurį nustatė Dievas. Ir tas dėsnis yra Dievo įstatymas, kuris pasirūpins objektu. Amen.

146 Jūs žinote, man nerūpi, kiek jūs šaukiate ir sakote—sakote dabar: „Daugiau nešvies, saulė daugiau nebešvies šią vasarą“. Ji vis tiek švies. Kiek jūs besakytumėte: „Aš—aš—aš neleisiu, kad ateitų vakaras“. Jis vis tiek ateis. Kadangi šis dalykas, vadinamas pasauliu, kuriame mes gyvename, yra kontroliuojamas Dievo įstatymo.

147 Taigi, broliai ir seserys, aš noriu jūsų kai ko paklausti. Tuomet, jeigu mes esame gimę iš naujo iš Dievo Dvasios. . . Dievas neturi mažų silpnų ir didelių stiprių dalių, Jis visa kartu - Dievas! Ir jeigu jūs turėtumėte tiek Dievo savyje, kad Jis būtų vos šešėlis, tai būtų pakankamai jėgos, kad sukurti naują žemę. Būtų pakankamai jėgos sukurti naują mėnulį ir naują sistemą. Tai Dievas, ir tai stipru! Ir tiesiog dabar kiekvienas tikintysis

čia, turi Amžiną Gyvenimą, ir tai yra Dievo Dvasia jumyse; užtektinai Jėgos, kad prikelti mirusį, kad išgydyti sergantį, kad nustatyti orbitų padėtį. Bet jūs, tai valdoma įstatymo, ta Dvasia, kuri yra jumyse. Jūs esate Dievo sūnūs ir dukterys. Ta pati Dvasia, kurią jūs turite savyje, prisikels jus prisikėlimo dieną.

¹⁴⁸ Jėzus, kai Jis buvo čia žemėje, kai Jis mirė, Jo siela nusileido į pragarą, „Ir pamokslavo dvasioms, kurios buvo kalėjime, sieloms kalėjime, kurios neatgailavo Nojaus ilgo pakantumo dienomis“. Jo kūnas buvo paguldytas į kapą. Tačiau prieš Jam mirštant, Jis atidavė Savo Dvasią į Dievo rankas. Jo Dvasia nuėjo pas Dievą, Jo siela - į pragarą, o Jo kūnas - į kapą. Ir Jėzui buvo neleista prisikelti, kol išsipildys Raštas. Jis negalėjo sugrįžti, nes Jis turėjo išbūti kape tris dienas ir naktis. Bet kai visas Raštas buvo išpildytas, šis draudimas buvo panaikintas; Jo Dvasia nusileido į Jo sielą, Jo siela - į Jo kūną, ir Jis vėl prisikėlė.

¹⁴⁹ Ir kai mes mirsime, mūsų sielos kelias po Dievo aukuru; kur, kaip jūs žinote, prieš keletą dienų, man teko garbė ryte pamatyti regėjimą, apie kurį kalbama Biblijoje, „Mūsų dvasios kelias pas Dievą, Kuris jas davė, ir mūsų kūnai sugrįš į žemės dulkes“. Bet vieną dieną, kai išsipildys Raštas, mūsų dvasios bus išlaisvintos iš Dievo, paims sielą, o siela - kūną. Ir Jėga, kuri prikels mus, tiesiog dabar yra mumyse! Mes dabar esame Dangiškoje vietoje. Mes dabar esame prisikėlimo Jėgoje.

¹⁵⁰ Jei tam nebūtų įstatymo, Dievo sūnūs ir dukterys susikurtų sau pasaulį čia ir gyventų jame asmeninį gyvenimą. Jūs turite savyje Jėgą, kad padaryti tai. Jeigu jumyse yra bent šešėlis Dievo Jėgos - jūs turite Jėgą tai padaryti. Dievas yra visagalis. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Jėga, esanti jumyse, padarys, jūs galite ištarti ir atsiras pasaulis, ir gyventi jame. Aleliuja! Štai taip.

¹⁵¹ Štai kokia Jėga dabar yra Bažnyčioje, tačiau tai kontroliuojama įstatymo. Ir tas įstatymas nėra „krūvos įsakymų laikymasis“. Tai tikėjimo įstatymas. Jėzus pasakė: „Viskas įmanoma tiems, kurie tiki“. Ir jeigu jūs galite patikėti, kad ir kuo Dievas paskatintų jūsų sielą tikėti - tai yra jūsų. Kiekvieną vietą, ant kurios tikėjimu gali atsistoti jūsų koja, Dievas jums tai duoda. Amen! Tai yra jūsų, jūs tai turite, jeigu jūs tik sugebėsite rasti šio tikėjimo įstatymo raktą, kuris jums tai atvers. Jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Ta Jėga yra valdoma. . . Jeigu jūs esate Dievo sūnus, jūs esate Dievo dukra, tai niekada jūsų nepaliks. Tai visą laiką su jumis. Bet, jūsų tikėjimas pasitraukia nuo Jos, bet Ji vis dar yra ten. Aleliuja!

¹⁵² Kai jūs esate išgelbėtas, Dievas suteikia jums tikėjimą, kad pakiltumėte iš žemės purvo. Jūsų tikėjimas nugali pasaulio dalykus. Kas yra jūsų tikėjimas? Jūsų tikėjimas tuo veiksmu, kurį Dievas atliko jumyse, kad padarytų jus Dievo sūnumi. Jūs nustojate meluoti, jūs nustojate vogti, jūs nustojate gerti,

nes jūsų tikėjimas pakelia jus aukščiau to. Amen. Jeigu jūs to nedarote, jūs neturite tikėjimo. „Ir tikėjimu jūs esate išgelbėti, ir tai per malonę“.

¹⁵³ Kiek jūsų tikėjimas bus išlaisvintas, tiek Jėgos jūs galite turėti, nes jumyse gyvena Jėga, kurti Dangūs ir žemė. Dievas gyvena jumyse, ir jūs esate Dievo sūnūs ir dukterys. Amen! Štai taip. Bet, tai jūsų tikėjimas. Jėzus pasakė: „Tebūnie tau pagal tavo tikėjimą. Jei gali patikėti, viskas įmanoma. Iš tiesų, aš sakau tau, jeigu pasakysi šiam kalnui: ‚Pasitrauk‘, ir nesuabejosi, bet tikėsi tu, ką pasakei!“

¹⁵⁴ Tuomet kokie mes turėtume būti žmonės, turintys tikėjimą šiuo didžiu atperkančiu Kristumi, kuris gyvena mumyse, šia sudaužyta Uola, kuri niekada nepalieka Bažnyčios? „Aš esu su jumis visada, net iki pasaulio pabaigos“, visada Esanti didžio išgelbėjimo srovė ir Jėga, kuri išsiliejo iš Kalvarijos į Bažnyčią, visada Esantis gyvojo Dievo Buvimas, didinga srovė, sudaužytą Uolą, kuri keliauja su mumis mūsų kelionėje.

¹⁵⁵ Izraelis prarado savo tikėjimą. Jie nukrypo nuo kelio. Jie pradėjo geisti kūniškų puodų. Jeigu jie būtų likę su tikėjimu ir tikėję, kad Dievas nuves juos į šalį, jiems niekas nebūtų sutrukęs. Jie jau turėjo atvertas jūras, savo priešus ištikčius rykštėmis, jie jau už savęs buvo nukryžiaavę priešus ir įžengė į šalį, bet jie vis dar neturėjo tikėjimo eiti toliau į pažadą.

¹⁵⁶ Jozuė ir Kalebas turėjo tą tikėjimą! Jie pasakė: „Mes esame daugiau nei pajėgūs nugalėti viską, kas stos prieš mus“.

¹⁵⁷ Štai kur bažnyčios problema. Mes galime nugalėti kiekvieną ligą. Mes turime savyje Jėgą. Mes esame Dievo sūnūs ir dukterys, niekas negali išstovėti prieš mus. Vienintelis dalykas - Jis nori surasti žmogų, kuris patikėtų tu, kuris patikėtų tu, ką Dievas jau padarė dėl jūsų. Ne mes *būsime*; mes dabar esame! Ir visada gyvos Dvasios Buvimas yra su mumis. Amen! Štai taip.

¹⁵⁸ Štai ką aš turėjau omenyje, šį rytą kalbėdamas šia tema, „*Visada Esantis Vanduo Iš Uolos*“. Visada Esantis Vanduo Iš Uolos yra tiesiog čia dabar, tas visada esantis Vanduo iš tos sumuštos Uolos Kalvarijoje. Kai ta Šventoji Dvasia išėjo iš Jo ten Kalvarijoje, kuri sugrižo į Bažnyčią Sekminių dieną, ta pati Šventoji Dvasia yra čia šį rytą. Ir Ji duoda mums pažadą!

¹⁵⁹ Štai kodėl išeinat prieš sergančius žmones, kai Jis man ten davė pavedimą, aš tikiu tuo; Dievas taip pasakė! Štai kaip ateina regėjimai; Dievas tai pažadėjo! Dievas negali meluoti.

¹⁶⁰ Tikėkite tuo! Jūs turite tuo tikėti. Turi būti kažkas ten, kad atidarytų tą sklendę, atidarytų tą dalyką, kad įleisti jus ten. Tai, ko jums reikia šiandien, tai ne melstis, kad gautume daugiau Jėgos. Jūs turite pakankamai Jėgos, kad sukurti naują žemę. Tai, ko jums reikia - tai tikėjimo, kad panaudoti tą Jėgą. Tai, ko jums reikia - tai kontroliuoti tą gyvenimą ir gyventi tokį dievobaimingą gyvenimą, kad kai jūs ko nors prašote Dievo -

jūs žinote! Mes turime pasitikėjimą Dievu. Mes žinome, jeigu mes laikomės Jo Įsakymų, Jis nesulaikys nuo mūsų jokio gero dalyko, jeigu mes vaikščiosime su Juo. Dievas vaikšto su mumis. O, tai bent!

¹⁶¹ Jie turėjo padaryti tik vieną dalyką. Jie turėjo padaryti tik vieną dalyką, tai - laikytis tiesaus kelio. Ne nuklysti štai *čia*, ir nuklysti štai *ten*; bet laikytis tiesaus kelio! Bažnyčia turi padaryti tik vieną dalyką - laikytis tiesaus kelio! Jie turėjo Ugnies Stulpą, kurio jiems reikėjo, kad išlaikytų savo kelią, sekdami tuo Ugnies Stulpu. Štai kas juos vedė. Jų objektas, kurį jie galėjo matyti, buvo tas Ugnies Stulpas. Jie matė, kaip Jis veikia per Mozę, ir jie žinojo, kad jis buvo vadovas.

¹⁶² Šiandien mes turime Žodį. Mes sekame Žodžiu. Ir mes matome Žodį, veikiantį tikinčiuosiuose, ir žinome, kad taip yra. Dievas darbuojasi su mumis, patvirtindamas Žodį lydinčiais ženklais! Mes stovime su Žodžiu. Žodis duoda rezultatus.

¹⁶³ Jie stovėjo su Moze. Nes, Ugnies Stulpas, Mozė sekė Juo. Ir jie sekė paskui. Kai pradėjo nusiteikinti prieš Mozę ir maištauti prieš Dievą ir prieš Mozę, jie ėmė blaškytis tai į vieną, tai į kitą pusę. Prasidėjo sunkumai. Žinoma.

¹⁶⁴ Mes laikomės Žodžio, ir Žodis duoda ženklus. Jėzus pasakė: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki Žodžiu“. Suprantate, tai pasilieka su . . . Jūs pasiliekate su Žodžiu - Žodis duoda ženklus. Bet, Mozė, ką jis padarė?

¹⁶⁵ Jie nuklydo, ir ką jie padarė? Nuklydo nuo kelio, ir jie prarado vandens šaltinį.

¹⁶⁶ Aš manau, kad šiandien Bažnyčia būtent tai ir padarė. Ji nuklydo nuo Rašto kelio. Jie nukrypo į izmus. Jie nukrypo į mažus dalykėlius, kurių jie neturėtų daryti. Jie priėmė dalykus. Jie priėmė tokius dalykus kaip Apaštalų mokymas. Kur jūs tai randate Biblijoje? Jie priėmė katekizmus, kuriuos jie skaito. Jie priėmė denominacijas vietoj išgyvenimo. Jie priėmė rankų paspaudimą vietoj naujai gimusiojo išgyvenimo. Jie priėmė apšlakstymą vietoj vandens krikšto. Jie priėmė blogio formą, „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“, kai Biblijoje nėra tokio dalyko. Biblijoje pasakyta: „Jėzaus Kristaus Vardu!“ Yra tik vienas dalykas, kurį jums reikia padaryti, jeigu jūs norite to paties Vandens - vėl sugrįžti į taką. Sugrįžti prie . . . Jis nepaliko; Jis tebėra čia. Jūs priėmėte mokymus vietoj Kristaus. Jūs nukrypote nuo ištakų.

¹⁶⁷ Vienas pasakė: „Na, aš metodistas“.

Kitas sako: „Aš baptistas“.

Tuomet tai parodo, kad jūs nesate krikščionis. Mes esame Kristaus! Mes priklausome Jam.

Jūs sakote: „Na, jeigu aš, baptistas?“

Jeigu tai viskas, kuo jūs esate, tuomet jūs nesate Kristaus, jūs esate baptistas.

Jūs sakote: „Na, aš sekmininkas“.

Jeigu jūs esate tik sekmininkas pagal denominaciją, tai ir viskas, kas jūs esate.

¹⁶⁸ Bet, jeigu jūs turite sekminių išgyvenimą! Ir sekminių Žodis atneš sekminių išgyvenimą! Sekite tuo pačiu, kuo sekė tie mokiniai, ir pasilikite ten, kol būsite pripildyti Šventąja Dvasia.

¹⁶⁹ Ir tuomet, jeigu jūs pradėsite neatitikti Žodžiui, ta dvasia jūmyse eis priešingai tam, ką sako Žodis, tuomet tai nėra Šventoji Dvasia. Tai šėtonas, pamėgdžiojantis Šventąją Dvasią. Matote, kur mes patenkame? O, kai kurie iš mūsų kalbėjo kalbomis, mes turėjome šūkavimo protruikius ir panašius dalykus, ir neigė visus tuos kitus dalykus. Mes leidome, kad į bažnyčią patektų viskas, ko nebuvo Rašte. Kur mes nuėjome šiandien? Mes grįžome į kitą dykumą - išdžiūvusią organizaciją. Mes organizavomės ir praradome savo Vandeni. Būtent tai, ką ir padarė sekmininkai. Kai pradėdama organizuotis, tai pradėda ardyti bendravimą, ir sako: „Na, dabar mes nebendrausime, jei šis vaikas tiki *tu*“.

¹⁷⁰ Pirmyn, būkite su juo, kol jis ateis prie Tiesos Žodžio, Tiesos pažinimo. Kas tai bebūtų, bet kuriuo atveju, tegul tai vyksta. Tiesiog eikite toliau, būkite kaip broliai.

¹⁷¹ Bet, o, mes turėjome organizuotis ir pasakyti: „Na, kadangi tu ne Vienybinkas, kadangi tu ne Dvejybinkas, ar Trejybinkas, ar ne štai *toks*, mes su tavimi nebendrausime“. Tuomet, kai mes tai darome, ką mes darome? Mes vėl sugrįžtame tiesiai į dykumą. Teisingai!

¹⁷² Bet, atminkite, kai Izraelis nuklydo iš tako, iš kelio į pažadėtąją žemę, Uola niekada jų nepaliko; Ji liko tiesiai ten, taip pat ir vanduo. Taip pat ir Šventoji Dvasia, yra tiesiai ten. Mums nereikia grįžti atgal.

¹⁷³ Taigi, čia Dievas mus moko svarbaus dalyko. Dievas mus čia pateikia pamoką. Kristus buvo sumuštas vieną kartą, suteikiant mums sekminių išgyvenimą, vieną kartą, už visus. Taigi, kai trenkė tai Uolai, Jos neberekėjo vėl daužyti. Jai buvo suduota tik kartą.

¹⁷⁴ Mozė padarė klaidą, smogdamas Jai antrą kartą, parodydamas savo tikėjimo silpnumą į tą Atpirkimą. Bet kai Kristus buvo kartą sumuštas, mes žinome, kad Jam neberekės būti vėl sumuštam. Na, ką darė Mozė? Mozė įsteigė kažką naujo, stengdamasis sukurti kažką naujo.

¹⁷⁵ Ir tokiu būdu šiandien elgiasi mūsų dvasininkai. Jie bando sukurti kažką naujo. „Mes tapsime Dievo Asamblėjomis. Mes tapsime Dievo Sekmininkų Bažnyčia. Mes tapsime Generaline

Taryba. Mes tapsime *tuo, anuo ar kitu*“. Tai nėra tai, ką padarė Dievas. Tai nebuvo Jo sumanymas.

¹⁷⁶ Kristus buvo sumuštas vieną kartą. Tai originalus išgyvenimas. Tai originalus būdas. Sekminių dieną Petras pasakė: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu“.

¹⁷⁷ „Mes apšlakstome Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios' vardu, pateikdami apie Tai visokios rūšies mokymus ir visa kita“. Kai mes nukrypstame nuo Žodžio, nenuostabu, kad mes niekur negalime nueiti. Suprantate?

¹⁷⁸ Dievas duoda mus pamoką. Mozė neturėjo sakyti: „Dabar mes čia pradėsime kažką naujo, mes susiorganizuosime ir mes sukursime Katalikų bažnyčią“. Tai pirmas dalykas, kurį jie padarė. Ne, tuomet po kurio laiko: „Na, mes iš to pradėsime kažką naujo, mes įkursime Liuteronus“. Po to ateina Anglikonai, ir po to - baptistai, ir dar kas, ir Kambelitai, ir Kristaus Bažnyčia, ir antikristas, ir visi kiti dalykai. Suprantate, jie visi pradėjo eiti, vienas po kito, vienas po kito, kurdami denominacijas ir organizacijas. Tai buvo ne tai. Matote, ką jie daro? Jie vėl smogia į Uolą, kad pradėtų kažką naujo. Mums nereikia naujo mokymo.

¹⁷⁹ Kiekvienas žmogus Biblijoje buvo krikštijamas Jėzaus Kristaus Vardu. Kiekvienas žmogus Biblijoje, turintis Šventąją Dvasią, atėjo Dievo keliu, tiksliai taip, kaip Dievas tai nurodė. Jie padarė tą patį. Jie turėjo tą patį išgyvenimą. Jūs lydėjo tie patys ženklai. Jūs sekė tokie pat darbai. Kodėl? Jie gyveno prie Uolos. Jie turi tą patį Vandeni.

¹⁸⁰ Ir priešastis, kodėl mes šiandien turime tiek daug mokymų ir denominacijų, kadangi mes pradedame kažką naujo. Mums nereikia nieko naujo. Sugrįžti!

¹⁸¹ Mozė neturėjo vėl smogti į Uolą, pradėti kažką naujo. Jis turėjo pasakyti jiems apie originalią Uolą. O, tikiuosi, jūs tai supratote! Mozė turėjo pasakyti apie originalią, sudaužytą Uolą; nebandyti vėl smogti Jai, nebandyti pradėti naujo dalyko, bet kalbėti apie seną Dalyką!

¹⁸² Dieve, padėk man! Jeigu aš mirsiu kaip skurdžius, prie sakyklos, aš kalbėsiu apie originalią Uolą! Aš kalbėsiu apie originalų išgyvenimą. Aš kalbėsiu apie originalias Rašto vietas, kurios suteikė jiems Šventosios Dvasios krikštą, „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“. Visada Esantis Vandens srautas iš Uolos tebėra su mumis. Jis atneš tą patį dalyką. Jis atneš regėjimus. Jis atneš išgydymą. Jis atneš pranašystes. Jis atneš visa tai, ką jie darė.

¹⁸³ Kai Izraelis vėl išsilygino pagal Raštus ir sugrįžo į kelią, jie nuėjo į pažadėtąją žemę. Tačiau jiems prireikė keturiasdešimtys metų.

¹⁸⁴ Sekmininkai maždaug keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų klajojo po tyrlaukius. Sugrįžkite prie Uolos! Ji yra matoma. Štai, parašyta tiesiai čia, Žodyje. Šventoji Dvasia yra čia, atlikdama tą patį, ką Ji visada darė, taigi visada Esantis Vanduo yra čia. Tiesiog sugrįžkite prie Jo, sugrįžkite prie buvusio, prie originalo. Kaip tai buvo originale?

¹⁸⁵ „Na, jie paspaudė ranką pamokslininkui“? Nėra tokio dalyko. „Jie buvo pakrikštyti ‚Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios‘ vardu?“ Nėra tokio dalyko. Nei vienas asmuo Biblijoje, niekur, ar už ribų, tris šimtus metų už Biblijos ribų, niekada nebuvo pakrikštytas „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu. Tai katalikų mokymas, ne Biblijos doktrina. Suprantate?

¹⁸⁶ Jie turėjo Šventąją Dvasią. Tie ženklai lydėjo tuos, kurie tikėjo. Tai vėl padarys ir šiandien. Ta Uola yra tokia pat visada gyva, kokia Ji ir buvo, ta sudaužyta Uola!

¹⁸⁷ Nesakykime: „Na, dabar jūs ateikite ir prisijunkite prie mūsų Sekmininkų bažnyčios, įeikite į mūsų sekmininkų sferą“. „Ne, jūs ateikite ir prisijungiate prie Baptistų ar Metodistų, ar Presbiterionų, ar Katalikų“. Kas tai? Tai vėl trenkiama į Uolą, bandant pradėti kažką naujo.

¹⁸⁸ Pasakykite jiems: „Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, - jų nuodėmių atleidimui, - ir šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Dabar jūs grįžote atgal į kelią, atgal prie to paties Vandens. Tas pats Vanduo suteiks tą pačią atgaivą. Jis suteiks tą pačią rykštę kūnui. Jis suteiks tą pačią apvalymo jėgą. Jis suteiks tą pačią išgydančią jėgą. Jis darys tą patį, ką Jis darė tuomet, jeigu tik mes sugrįšime prie tos pačios Dvasios.

¹⁸⁹ Gyvybė vynmedyje išaugins vynuoges. Jeigu jis išaugino praeitais metais, tai išaugins tą patį ir šiomet. Tai yra Dievo įstatymas. Dievo įstatymas yra toks, kad jeigu tai vynmedis, palikite jį ramybėje, jis išaugins vynuoges. Jūs galite sukryžminti su kuo nors kitu, bet tuomet palikite jį ramybėje, ir jis tiesiog vėl sugrįš prie tų pačių vynuogių.

¹⁹⁰ Taigi, mes sukryžminome bažnyčią su sekmininkizmu, su baptizmu, su metodizmu, su presbiterionizmu, su—su anglikonizmu, ir visokios kitos rūšies izmu. Kodėl jūs nepaliekate jos ramybėje? Sugrįžkite prie Vynmedžio, jį sugrįš prie tos pačios Jėgos. Amen! Amen! Man tai patinka.

¹⁹¹ „Pradėti kažką naujo“. Mes padarėme tą patį. Nemėginkite parodyti savo valdžios. „Daktaras *Toks-ir-toks* yra *Tokios-ir-tokios* didžios bažnyčios *toks-ir toks-ir toks* ikūrėjas“. Tai buvo ne tai.

¹⁹² Būtent tai pasakė Mozė: „Aš parodysiu jiems, ką aš galiu. Bet kuriuo atveju aš jį pristatysiu!“ Jis trenkė į Ją, bet jis nepasirodė. Jis vėl sušuko: „Parodysiu, ką aš galiu!“ Dėl to Dievas su juo turėjo reikalą.

¹⁹³ Ar jūs nemanote, jeigu jūs „tiesiog laikysitės kokios tai denominacijos“. Dievas turės reikalą su jumis dėl viso to. Būtent taip. Jūs turite sugrįžti prie to originalo. Sugrįžkite.

¹⁹⁴ Tiesiog kalbėkite žmonėms. (Nesakykite jiems: „Ateik ir prisijunk prie mūsų bažnyčios. Ateik, išpažink mūsų mokymą“.) „Jūs sugrįžkite, atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu, jūsų nuodėmių atleidimui; ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną, jeigu jūsų širdis tvarkoje. Ir šie ženklai lydės tikinčiuosius. Grupelė tikinčiųjų, šie ženklai lydės juos“. Nes kodėl? Uola, sudaužyta Uola ir Jo Gyvybės Vandenys tiesiog veržiasi, išreikšdami tą patį, ką Jis darė anuomet. Tiesiog kitaip negali būti. O, taip.

¹⁹⁵ Mes norime pasirodyti ir pasakyti: „Mes metodistai ir baptistai“.

¹⁹⁶ Tiesiog kreipkitės į Uolą, Jis yra visuomet Esantis. Nemėginkite prisijungti prie Jo. Aš „prisijungiau“ štai čia. Nemėginkite prisijungti prie Jo. Jūs negalite prisijungti prie Jo, tai viena aišku. Jūs galite prisijungti prie Metodistų, jūs galite prisijungti prie Baptistų, jūs galite prisijungti prie Sekmininkų, jūs galite prisijungti prie Anglikonų, bet jūs negalite prisijungti prie Jo. Ne. Jūs turite būti pripildytas Juo. Ne prisijunkite prie Jo; tiesiog pripildykite Juo. Štai ir viskas. Jis yra pripildytas kuo? Pripildytas Jėga, pripildytas Dvasia, pripildytas Gyvenimu, pripildytas džiaugsmu, ramybe, ilgu pakantumu, romumu, gerumu, Šventosios Dvasios Jėga jūsų gyvenime, nes ten yra amžina Esybė. Atminkite.

Aš turėsiu užbaigti, nes jau darosi vėlu.

¹⁹⁷ Bet, atminkite, ta Uola niekada jų nepaliko. Ji niekada jų nepaliko. Ir Kristus niekada mūsų nepaliks; Kristus pasakė: „Aš visada būsiu su jumis, net iki pasaulio pabaigos“. Ar tai tiesa? Ir ta Uola buvo su jais visą kelią nuo Horebo iki Nebo. Ji buvo. Ten prie Jordano, Ji vis dar buvo ten. O Dieve, aš noriu pamatyti Ją prie Jordano!

¹⁹⁸ Mozė, kai jis buvo prie Jordano, Uola buvo su juo visą tą kelią. Ir jis stovėjo ten, žvelgdamas žemyn į būrelį žmonių, kurie buvo atkritę ir pasitraukę nuo Dievo. Jo širdis ilgėjosi jų. Ir jis pažvelgė už Jordano. Štai jis buvo prie Jordano. Aš kalbu apie dvasinį Jordaną. Ir štai jis stovėjo ten, mirtis jau kvėpavo jam į nugarą. Bet jis pažvelgė, kas buvo šalia jo, ir ten buvo Uola. Jis tiesiog perėjo ant Uolos, atėjo Angelai ir nusinešė jį.

¹⁹⁹ „Aš niekada tavęs nepaliksiu nei tavęs atsižadėsiu“. Nesvarbu, kokie sunkūs laikai, kokio amžiaus sulauksime, kokia mirtimi mirsime, atminkite, kad Uola bus ten prie Jordano. Ji niekada nepaliks ir niekada neapleis. Tiesiog prisiminkite tai. Visada Esantis Vanduo iš Uolos bus su mumis per visą gyvenimą ir net prie Jordano.

²⁰⁰ Palenkime savo galvas. [Brolis išsako pranašystę—Red.]

²⁰¹ Kol ta Dvasia juda tarp mūsų, Dievo Dvasia juda tarp mūsų, ar čia ši rytą bus tokių, kurie nepažįsta Kristaus, ir jūs—jūs ši rytą nesate arti tos Uolos, negalite pasikalbėti su Ja? Bet jūs žinote, kad Ji yra čia. Pažvelkite kaip Ji visur veikia, matant Ją judančią aplink, kaip Ji juda tarp žmonių. Tai visada Esantis Vanduo. Tai išgelbėjimas. Tai Dvasia, kuri pripildo jų taures, kol jie ilgiau nebegali išsilaikyti ramiai, kažkas turi pasireikšti. Ir jūs nepažįstate Jo, ar jūs pakeltumėte savo ranką ir pasakytumėte: „Pasimelskite už mane, broli Branhamai. Dabar aš noriu pažinti Jį. Ir aš noriu kalbėtis su Juo, ir aš noriu pažinti Jį, Jo Dvasios pilnatvėje. Aš noriu žinoti, kad Jis visą laiką būtų šalia manęs. Aš tikiu, kad Jis yra. Bet aš noriu, kad galėčiau pasikalbėti. Ir aš esu ištroškęs, ir aš alkstu Dievo. aš noriu geriau Jį pažinti“?

²⁰² Telaimina jus Dievas, pone. Ir telaimina jus Dievas, pone. Ir jus, broli. Jūs, taip, ten gale. Štai čia, ponias, taip. Taip, ponias. Mes matome jūsų rankas, ir Dievas jas mato. Telaimina jus Dievas, jaunuoli. Telaimina jus Dievas. Ir jūs, ponias. Amen. Telaimina jus Dievas. Būk palaiminta, sese. Dar kas nors dabar, šią tylos akimirka. Ten gale, telaimina jus Dievas, jaunuoli.

²⁰³ Pagalvokite apie tai. Pagalvokite apie tai, visada Esantis Vanduo iš Uolos, ta pati Dvasia; kad Jis šaukė ten, tą teismo dieną kai jis buvo teisiamas, kai Jis priėmė mūsų teismą. Ir Dievo rūstybės lazda ištiko Jį, ir jūsų nuodėmės buvo įvyniotos į tą lazda, ir ištiko Jį, ir iš Jo ištekėjo Kraujas ir vanduo. Jis pasakė: „Tėve, į Tavo rankas Aš atiduodu Savo Dvasią“. Ir Sekminių dieną Ji atėjo, kad eitų su mumis kelionėje. Ir Ji dabar yra taip arti.

²⁰⁴ Ar nenorėtumėte pasakyti: „Aš nuklydau toli nuo namų, Viešpatie, aš grįžtu namo“? Kol mes tai dainuojame, ar jūs norėtumėte taip pat ateiti prie altoriaus ir pašvęsti savo sielą Kristui? Amen.

Aš nuklydau toli nuo Dievo, (Nuo kelio.)
Dabar aš grįžtu namo;
Keliu (Netikėjimo, suprantate.) per ilgai aš
klaidžiojau,
Viešpatie, aš grįžtu namo.

Grįžtu namo, grįžtu namo,
Niekada daugiau nebeklaidžiosiu;
Išskleis plačiai Savo meilės rankas,
Dabar, Viešpatie, aš grįžtu namo.

²⁰⁵ [Brolis Branhamas niūniuoja „Viešpatie, Aš Grįžtu Namom“—Red.]

²⁰⁶ Trys vaikinukai ką tik išėjo, labai greitai, akyse ašaros, atsiklaupia šalia altoriaus. Žinoma, jiems yra atleista. Jiems buvo atleista dar prieš jiems paliekant savo vietas, kai jie jau

buvo apsisprendę. Jie tiesiog išėjo į priekį ir atsiklaupė čia, kad žmonės žinotų tai, kieno pusėje jie stovi, šį rytą.

207 Aš manau, kad kai kurie pagyvenę žmonės norėtų tai padaryti, tiesiog atsiklaupiti ir pasakyti: „Viešpatie, aš—aš nuklydau toli nuo kelio. Aš turėjau tiek daug abejonių, ir kartais nuklysdavau ir atsidurdavau nuodėmėje. Dabar aš—aš noriu sugrįžti, kol dar ne per vėlu. Dieve, aš—aš norėčiau ateiti. Aš tiesiog labai noriu ateiti ir atsiklaupiti“. Amen.

208 Taigi, trys Artūro Beam mergaitės, maždaug tokio pat ūgio, jos atėjo čia, atsiklaupė.

209 Į priekį išeina maža mergaitė, kurios namuose neseniai gimė broliukas. Anądien aš tiesiog sėdėjau; ponija Vud priėjo ir pasakė man, pašakė, kad ši sesuo turėjo vykti į ligoninę, kad pagimdyti kūdikį. Šventoji Dvasia pasakė: „Eik ir pasakyk jiems, kad tai bus berniukas“. Kai jis gimė, tai buvo mažas berniukas.

210 Atrodo, kad šį rytą vien vaikai, mažyliai, išeinantys iš sesers Arnold klasės, pašvenčia savo gyvenimus. Visas altorius, man iš dešinėje, pilnas mažų vaikų.

211 Būtų puiku, jeigu mes sudainuotume himną, prie altoriaus, likusiems žmonėms, suaugusiems.

Dabar, Viešpatie, aš grįžtu namo.

Grįžtu namo . . . (. . . ? . . .)

Niekada daugiau nebeklaidžiosiu;
Išskleis plačiai Savo meilės rankas,
Dabar, Viešpatie, aš grįžtu namo.

212 Tiesiog minutėlei palenkime savo galvas maldai, už šiuos mažylius.

213 Dangiškasis Tėve, jei dar ateis rytojus, jei Jėzus užtruks dar dešimt ar penkiolika metų, tai bus tie vaikinai ir merginos, kurie neš šią Žinią kitoms ateinančioms kartoms. Aš neturiu jokių abejonių, Viešpatie, kad jie per visas savo gyvenimo dienas prisimins, kaip jie atėjo prie šio altoriaus. Ir jie yra maži brangakmeniai, Viešpatie. Šį rytą buvo pasmerktos jų jaunos ir švelnios širdelės. Netgi negirdėjo viso pamokslo; tiesiog išėjo iš kambario, išgirdę kalbant mūsų seserį Arnol; priėjo prie altoriaus čia, atiduodami savo jaunus gyvenimus Tau.

214 Taigi, Tėve, aš ką tik baigiau kalbėti apie tai, kad mummyse gyvena Šventoji Dvasia. Ir ši Šventoji Dvasia, tikėjimas su ta Dvasia, padaro viską. Ir aš tikiu, kad kaip tik šią valandą Tu atleidi kiekvieną jų padarytą nuodėmę. Ir aš prašau Tavęs, su visu tikėjimu, kuris yra mano širdyje, kad Tu išlaikytum jų jaunus gyvenimus ir toliau kelyje. Te jie niekada nenukrypsta nuo Kelio.

215 Tai tikrai keistas dalykas. Dvasia pasakė šį rytą, kad mes „pamatysime kažką keisto“. Dieve, jeigu Tu nustojai užsiimti

su kitais, paimdamas mažus vaikus. Kaip ši ryta, kvietime prie altoriaus, nėra nė vieno suaugusiojo, bet atėjo visa grupelė mažų vaikų. Vis dėlto, tai buvo didis pamokslas, sunkiai suprantamas, net suaugusiems, bet vaikai pagavo Jo Dvasią. Mes dėkojame Tau už juos, Tėve. Aš atiduodu juos Tau, kaip Tavo tarnas, kaip šio susirinkimo trofėjus; nes, prisimindami, kad visada Esantis Gyvybės Vanduo tekės kartu su jais tol, kol jie gyvens. Te dabar jie turi tikėjimą tuo, kas vyksta, kad Dievas, kuris ištraukė juos iš sėdimos vietos ir pasiuntė juos čia, te jie turi tikėjimą tuo Dievu per visas savo gyvenimo dienas. Te jų mirties diena, mažytės jų dvasios būna atvestos pas Tave; prisikėlimo dieną sugražintos atgal į jų kūną. Jie yra Tavo, Tėve. Mes atiduodame juos Tau per Jėzaus Vardą.

216 Kol mes esame palenkę savo galvas. Aš paprašysiu visų šių mažylių prie altoriaus, kurie tiki, kad Jėzus yra jūsų Gelbėtojas ir Tas, Kuris jums pasakė, ten auditorijoje, ateiti čia ir atsiklaupyti prie šio altoriaus. Ar jūs tikite, kad Jėzus myli jus ir atleidžia jūsų nuodėmę? Aš noriu, kad jūs visi atsistotumėte ir atsigręžtumėte į auditoriją. Taip jūs galite pasakyti žmonėms, kad tikite, jog Jėzus jus išgelbėjo. Dabar atsistokite, teisingai, ir pažvelkite tiesiai į auditoriją. Visi jūs, berniukai ir mergaitės, kurie mylite Jėzų, atsistokite ir pažvelkite ten į susirinkimą, kiekvienas iš jūsų.

217 Kaip dėl jūsų mergaitės, čia, priekyje? Ar jūs tikite? Ar jūs mylite Jėzų? Šios mergaitės čia, ar jūs mylite Jėzų visa savo širdimi? Ar mylite? Ar jūs mylite Jį? Ar tu myli Jį, brangioji? Atsistokite čia, kad žmonės žinotų, jog jūs mylite Jėzų. Telaimina jus Dievas.

218 Dabar, atsisukime štai *čia* ir sudainuokime tiems žmonėms prieš mums išsiskirstant: „Jėzus myli mane! Tai aš žinau, nes Biblija man taip sako“. Suprantate? Tiesiog pakelkime savo rankas, kai dabar mes dainuojame tai. Gerai, sudainuokime tai.

Jėzus myli mane! Tai aš žinau,
Nes Biblija man taip sako;
Mažyliai priklauso Jam,
Jie silpnučiai . . .

219 Dabar pakelkite savo rankas . . . ? . . . Mes visi kartu:

Taip, Jėzus myli mane,
Taip, Jėzus myli mane,
Taip, Jėzus myli mane,
Biblija man taip sako.

220 Dabar jūs visi kartokite paskui mane: Aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus. Šiandien aš priimu Jį kaip savo asmeninį Gelbėtoją. Nuo šios dienos, nuo šiol, aš mylėsiu Jį ir Jam tarnausiu. Amen.

221 [Brolis Benas Bryant sako: „Broli Branhamai, šiuo metu man ant širdies yra keturi vaikai. Ar jūs galėtumėte pasimelsti už juos?“—Red.] Žinoma, broli Benai.

222 Dangiškasis Tėve, šis žmogus mato, kaip kiti mažyliai ateina pas Kristų, ir jis šaukiasi, kaip tėvas, dėl savo mažylių. Ir Dvasia, kuri atvedė šiuos mažylius prie altoriaus, tegul ta pati Dvasia išgelbėja jo vaikus, Viešpatie. Suteik tai. Mes atiduodame juos Tau, Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu.

223 Dabar, kai jūs mažyliai grįžtate į savo vietas, aš noriu, kad visi šioje eilėje paspaustų šiems mažyliams ranką ar paglostytų juos, kai jie grįžta. Jūs visi grįžkite į savo vietas, štai *čia*. Ir tegul visi ten esantys tiesiog paglosto mažylius. Ir mes mylime jus visa savo širdimi. Jūs esate Kristaus Kūno nariai, lygiai taip pat esate Jame, kaip ir visi kiti.

Mes žygiuojame į Sioną,
Nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo Miestą.

Ateikime, mes, kurie mylime Viešpatį,
Ir tegul mūsų džiaugsmas būna žinomas,
Prisijunkite prie dainos švelniu pritarimu,
Prisijunkite prie dainos švelniu pritarimu,
Ir taip apsupkime Sostą,
Ir taip apsupkime . . .

Tai labai geras dainavimas! Dabar pakelkime savo rankas.

Mes žygiuojame į Sioną,
Nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo Miestą.

Dabar tiesiog paspauskime vienas kitam ranką, kol mes dainuojame.

Mes žygiuojame į Sioną,
Nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo Miestą.

224 Dabar atsistokime palenkę savo galvas, kol mes . . . Pagrok tai broli Teddy, tiesiog . . .

225 Aš čia turiu keletą prašymų, nosinaičių ir taip toliau. Jie galbūt atkeliavo iš užsienio. Bilis man pasakojo, kad jie turėjo mažus batelius nuo kūdikėlio iš Anglijos, maždaug *tokio* ilgio, mažylis buvo visiškai luošas. Ir taigi, mes taip pat ruošiamės pasimelsti už juos.

226 Ir taigi . . . [Brolis Benas Bryant sako: „Broli Branhamai, atleiskite man, kad įsiterpiau, bet pasimelskite, už tą, kuris praeitą vakarą atsitrenkė į mūsų automobilį, į dešinią priekinį sparną, pasimelskite, kad tai būtų atskleista. Pasimelskite, kad

Viešpats apreikštų tai“—Red.] Amen, broli Benai, aš tikrai tai padarysiu. [Brolis Branhamas niūniuoja „*Mes Žygiuojame Į Sioną*“.]

227 Kai mes žygiuojame, Viešpatie, mes žinome, kad sudaužyta Uola yra šalia mūsų, visada Esantis Vanduo iš Uolos eina su Bažnyčia. O Amžinasis Dieve, išlaisvink mums šį rytą, tikėjimą šiuo Dievu, kuris yra su mumis. Aš žinau, kad Tu padarysi, tiesiog kai mes randame Tavo palankumą, kad Tu galėtum patikėti mums Tai. Jeigu Tu suteiksi mums Jo gausiai, mes galime neteisingai Jį panaudoti, Viešpatie. Bet jeigu randame Tavo malonę, te įvyksta tai.

228 Mūsų brolis pasakė, kad kažkas atsitrenkė į jo automobilį. O Dieve, mes žinome, kad žmogus neturi pinigų šiems dalykams. Aš meldžiu, kad Tu apkaltintum tą vaikina ar kažką, kad jis atgailautų dėl to, ką padarė, ateitų, pasakytų: „Broli, aš sutvarkysiu tavo automobilį, aš tai padariau“. Padėk broliui Benui ir jo artimiesiems.

229 Čia mano rankoje yra nosinaitės ir prašymai, turinčiųjų tikėjimą šiuo Dievu. Mozė turėjo tikėjimą šiuo Dievu, ir jis perėjo jūrą. Danielius turėjo tikėjimą šiuo Dievu, ir buvo išvestas iš liūtų duobės. Šadrachas, Mešachas ir Abednegas, turėjo tikėjimą Juo, ir užgesino ugnį.

230 Paulius turėjo tikėjimą Juo, ir vieną dieną, kai tarnavimas buvo labai įtemptas ir Paulius negalėjo atvykti pas visus, jis tiesiog paėmė nosinaite, jis pasakė: „Aš tikiu, kad Dievas yra su manimi“. Jis uždėjo savo rankas ant nosinaičių ir prijuosčių, ir piktos dvasios išėjo iš žmonių, ir ligos bei negalios pasitraukė nuo jų. Dieve, aš turiu tikėjimą tuo pačiu Dievu. Te blogis pasitraukia. Ligos, negalios ir skausmai, te visa tai pasitraukia, Viešpatie.

231 Tu esi tas pats Dievas, kuris kalbėjai man ten, tame Ugnies Stulpe, prie upės. Tu esi Tas, kur turiu čia kabantį ant sienos Tavo paveikslą. Tu esi su mumis, Viešpatie. Tu visada esantis, tas pats Ugnies Stulpas. Ir mes kasdien mėgaujamės Vandeniui iš Uolos, kai mes susijungiamo Dvasioje. Tuomet, Tu esi čia. Mes pasitikime Tavimi, Viešpatie. Mes turime tikėjimą Tavimi. Mes tikime, kad Tu patepsi mus ir padėsi mums. Ne mūsų šlovei, Viešpatie; mes tuomet būtume kaip Mozė, kai jis pasielgė neteisingai. Mes norime padaryti kažką, kad padėti Tau, Viešpatie. Tai mūsų širdies ketinimas - padėti Tau, jei mes tik galime tai padaryti. Tu parodyk mums, Tėve, ką Tu nori, kad mes darytume.

232 Ir dabar, remdamasis tikėjimu, aš pasmerkiu ligas, kurias simbolizuoja šios nosinaitės, ir šie prašymai. Jie paliks žmones. Aš žinau, kad Tu tai padarysi, Viešpatie. Aš savo širdyje tikiu tuo, kad Tu tai padarysi. Išgydyk šį rytą visas ligas, esančias mūsų tarpe.

²³³ Išgelbėk tuos, kurie pakėlė savo rankas, kurie pasakė, kad jie norėtų ateiti prie Uolos, kad gauti Vandens. Dieve, te jie šiandien būna tokie ištroškę, te būna toks sūrus gyvenimas aplink juos, kol tai priverstų juos trokšti Kristaus. Suteik tai.

²³⁴ Būk su mumis ši vakarą, Tėve. O Dieve, leisk man sužinoti, per šiuos prašymus, kas yra žmonių širdyse. Jeigu jų širdyse nieko nėra, tuomet, Viešpatie, Tu duok man ką nors, ką ši vakarą galėčiau pamokslauti jų širdims.

²³⁵ Palaimink mūsų brolių Nevilą ir jo žmoną, jo šeimą; mūsų bažnytėlę, mūsų patikėtinius, mūsų diakonus, mūsų narius. Ir Tavąjį Kūną visur, būk su mumis, Tėve. Mes pavedame tai į Tavo rankas, Jėzaus Kristaus Vardu.

. . . Sioną;
Mes žygiuojame į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo Miestą.

Dabar tiesiog sudainuokime tai, tikrai, iš tikrųjų Jam. Suprantate?

Ateikite, mes, kurie mylime Viešpatį,
Ir tegul mūsų džiaugsmas būna žinomas,
Prisijunkite prie dainos švelniu pritarimu,
Prisijunkite prie dainos švelniu pritarimu,
Ir taip apsupkime Sostą,
Ir taip apsupkime Sostą.

Dabar su palenktomis mūsų širdimis.

Mes žygiuojame į Sioną,
Nuostabų, gražų Sioną;
Mes žygiuojame į Sioną,
Į tą nuostabų Dievo Miestą.

VISADA ESANTIS VANDUO IŠ UOLOS LIT61-0723M
(The Ever-Present Water From The Rock)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba sekmadienio rytą, 1961m. liepos 23 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org